

ЗАКОН УКРАЇНИ
Про пакування та відходи пакування

**РОЗДІЛ I. ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ПАКОВАННЯМ
ТА ВІДХОДАМИ ПАКОВАННЯ**

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) база даних у сфері пакування та відходів пакування — електронна база даних, що є складовою частиною підсистеми звітності інформаційної системи управління відходами, передбаченої Законом України «Про управління відходами», та містить інформацію про обсяги введеного в обіг пакування, повторно використаного багаторазового пакування, обсяги прийнятих або роздільно зібраних відходів пакування, прийнятого пакування, щодо якого запроваджено депозитно-поворотну систему, здійснені операції з оброблення відходів пакування — за видами і категоріями пакування, а також із зазначенням інформації про рівень концентрації важких металів (свинцю, кадмію, ртуті, шестивалентного хрому) в такому пакуванні (відходах пакування) і віднесення таких відходів до небезпечних відходів;

2) біопластик — пластик, виготовлений із біологічних ресурсів, таких як біомаса, органічні відходи або побічні продукти, незалежно від того, чи є пластик біорозкладним або ні;

3) виробник — суб'єкт господарювання, що безпосередньо виробляє пакування або паковану продукцію, з урахуванням таких особливостей:

у разі, коли пакування або пакована продукція розробляється та виготовляється на замовлення та/або під іменем чи торговою маркою фізичної або юридичної особи (замовник) іншою фізичною або юридичною особою (фактичний виробник), виробником вважається відповідна фізична або юридична особа, яка є замовником, незалежно від того, чи видима на пакуванні та/або пакованій продукції будь-яка інша торгова марка;

у разі, коли пакування або пакована продукція розробляється та виготовляється на замовлення та/або під іменем чи торговою маркою фізичної або юридичної особи (замовник), що є суб'єктом мікропідприємництва відповідно до Закону України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб», іншою фізичною або юридичною особою (фактичний виробник), виробником вважається відповідна фізична або юридична особа (фактичний виробник) такого пакування та/або пакованої продукції;

4) виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника у сфері пакування, (далі - виробник, на якого поширюється

розширена відповідальність виробника) — виробник, імпортер або розповсюджувач, що (незалежно від того, яку техніку продажу він використовує, включно із продажем за дистанційними договорами) відповідає одному з таких критеріїв:

виробник, імпортер або розповсюджувач, що заснований в Україні та вводить в обіг на території України (незалежно від того, чи є таке пакування одноразовим або багаторазовим) транспортне пакування, сервісне пакування або виробниче пакування первинної продукції;

виробник, імпортер або розповсюджувач, що заснований в Україні та вводить в обіг на території України паковану продукцію в пакованні, що не належить до пакування, зазначеного в абзаці другому цього пункту;

виробник, імпортер або розповсюджувач, що заснований за межами України та надає на ринок на території України безпосередньо кінцевому користувачу/споживачу (незалежно від того, чи є таке пакування одноразовим або багаторазовим) транспортне пакування, сервісне пакування або виробниче пакування первинної продукції;

виробник, імпортер або розповсюджувач, що заснований за межами України та надає на ринок на території України безпосередньо кінцевому користувачу/споживачу паковану продукцію в пакованні, що не належить до пакування, зазначеного в абзаці четвертому цього пункту;

виробник, імпортер або розповсюджувач, що заснований в Україні, який розпаковує продукцію в Україні і не є при цьому кінцевим користувачем/споживачем і не зазначений в абзацах другому — п'ятому цього пункту;

5) виробниче пакування первинної продукції — продукція, що розроблена та вироблена з метою використання як пакування для первинної продукції, визначеної відповідно до Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів»;

6) високоякісний рециклінг — будь-який процес рециклінгу, в результаті якого виробляються рецикльовані матеріали, які на основі збереження їх технічних характеристик за своєю якістю еквівалентні первинним матеріалам, і які використовуються як заміна первинної сировини для пакування або для інших цілей, що передбачають збереження якості відповідного рецикльованого матеріалу;

7) відокремлений компонент — компонент пакування (незалежно від того, чи такий компонент виготовлений з того ж матеріалу, що й основна одиниця пакування, або з іншого матеріалу), що повністю і безповоротно відокремлюється від одиниці пакування та від якого власник позбувається раніше, ніж основна одиниця пакування, й окремо від неї, включно з компонентами, що можуть бути відокремлені внаслідок механічного впливу під час перевезення або сортування;

8) пластикові відходи, утворені внаслідок використання/споживання — відходи, що є пластиком і утворилися із пластикових виробів, які були введені

в обіг або надані на ринок для розповсюдження, споживання/використання в іншій державі у процесі комерційної діяльності, незалежно від того чи таке надання на ринок є платним, чи безоплатним;

9) відходи пакування — будь – яке пакування чи пакувальний матеріал, що належить до відходів, у значенні, наведеному в Законі України «Про управління відходами», за винятком залишків виробництва пакування;

10) вторинна сировина — матеріали, що пройшли усі необхідні перевірки і сортування та були отримані внаслідок процедур рециклінгу і можуть бути використані замість первинної сировини;

11) групове пакування — пакування, призначене для певної кількості (групи) одиниць продукції для розміщення такої кількості (групи) одиниць продукції у місці продажу (незалежно від того, чи передається ця продукція користувачу/споживачу в такому груповому пакуванні чи використовується як засіб для розташування товарів на полицях у місці продажу або використовується як одиниця обліку запасів або товарна позиція, та яке може бути відокремлено від продукції без зміни її характеристик;

12) депозит — визначена грошова сума, що не входить у ціну пакованої або наповненої продукції, що стягується з кінцевого користувача/споживача під час придбання такої продукції в рамках депозитно-поворотної системи в Україні та підлягає поверненню під час, коли кінцевий користувач/споживач або чи інша особа повертає пакування, за яке сплачена відповідна грошова сума, до пункту збирання, що спеціально створений для забезпечення діяльності депозитно-поворотної системи;

13) депозитно-поворотна система — система, у межах якої з кінцевого користувача/споживача під час купівлі пакованої або наповненої продукції, що охоплюється цією системою, стягується депозит;

14) проектування пакування, придатного для рециклінгу — проектування пакування, включно з індивідуальними компонентами пакування, яке забезпечує його придатність до рециклінгу з використанням встановлених процесів збирання, сортування та рециклінгу, що підтверджено шляхом практичної реалізації в установленому законодавством порядку;

15) економічний оператор — виробник, постачальник, імпортер, розповсюджувач, уповноважений представник, кінцевий розповсюджувач, надавач логістично-складських послуг та послуг замовлення;

16) ємність для відходів — ємність, що використовуються для збирання та зберігання відходів, наприклад, контейнер, урна, мішок, тощо;

17) життєвий цикл пакування — послідовні та взаємопов'язані етапи в існуванні пакування, які включають в себе такі етапи: отримання сировини для виготовлення пакування або її генерування з природних ресурсів, попередню обробку такої сировини, виготовлення з неї пакування, зберігання пакування, його розповсюдження та використання/споживання, ремонт, повторне використання та виведення зі вжитку;

18) залишки виробництва пакування — відходи матеріалів, що виникають у процесі виготовлення пакування, які не є пакуванням чи пакувальними матеріалами, що надається на ринок;

19) запобігання утворенню відходів пакування — заходи, що вживаються до того, як пакування або пакувальний матеріал перетворюється на відходи пакування, та які направлені на зменшення кількості відходів пакування у спосіб, що зменшує або виключає потребу у пакуванні для вміщення/наповнення, захисту, переміщення, доставки, зберігання, перевезення чи представлення продукції, включно із заходами щодо повторного використання пакування і заходами щодо подовження строків використання пакування до того, як воно стане відходами;

20) імпортер — будь-який суб'єкт господарювання, який є резидентом України, що вводить в обіг в Україні пакування або паковану продукцію із третіх держав;

21) інноваційне пакування — форма пакування, яке виробляється з використанням нових матеріалів, та призводить до значного вдосконалення функцій пакування, таких як вміщення/наповнення, захист, переміщення або доставка, та до загальних очевидних переваг для довкілля, за винятком пакування, створеного внаслідок модифікації існуючого пакування з основною метою покращення представлення продукції та маркетингу;

22) інтегрований компонент — компонент пакування (незалежно від того, чи такий компонент виготовлений з того ж матеріалу, що й основна одиниця пакування, або з іншого матеріалу), що є невід'ємним елементом пакування та необхідний для його функціонування, який для забезпечення функціонування відповідної одиниці пакування не відділяється від відповідного пакування та від якого користувач/споживач зазвичай позбавляється одночасно з основним пакуванням, проте не обов'язково таким самим способом;

23) категорія пакування — поєднання характеристик матеріалу і конкретного проектування пакування, яке визначає придатність такого пакування до рециклінгу відповідно із усталеними сучасними процесами збирання, сортування та рециклінгу, що підтверджено шляхом практичної реалізації в установленому законодавством порядку, і обумовлює проектування пакування, придатного для відповідності рециклінгу;

24) кінцевий користувач/споживач — фізична або юридична особа, що проживає або заснована в Україні, якій надається пакована продукція як споживачу для особистого споживання або як користувачу, що використовує таку паковану продукцію для користування з економічною чи професійною діяльністю та який не надає цю продукцію далі на ринку у формі, в якій їй було надано;

25) кінцевий розповсюджувач — фізична або юридична особа в ланцюгу постачання, яка надає на ринок паковану продукцію (зокрема, шляхом

повторного використання пакованої продукції або повторного наповнення продукції) кінцевому користувачу/споживачу;

26) комбіноване пакування — одиниця пакування, виготовлена з двох або більше різних шарів матеріалів, які неможливо розділити вручну і які утворюють єдину цілісну одиницю, що складається з внутрішньої ємності та зовнішнього корпусу, яку наповнюють, зберігають, транспортують і спорожнюють як єдину цілісну одиницю; при цьому до комбінованого пакування не належить пакування у випадках, коли включення іншого матеріалу є незначною часткою такого пакування (у будь-якому разі не більш ніж 5 відсотків за масою, без урахування етикеток, лаків, фарб, чорнил, наліпок);

27) контактнo-чутливе пакування — пакування, призначене для використання з продукцією, щодо якої встановлено жорсткі санітарно-гігієнічні вимоги, вимоги стерильності та/або хімічної безпеки відповідно до законів України «Про безпечність та гігієну кормів», «Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами», «Про лікарські засоби», «Про перевезення небезпечних вантажів», Технічного регламенту щодо медичних виробів, Технічного регламенту щодо медичних виробів для діагностики *in vitro*, а також пакування для адсорбуючих засобів гігієни та багаторазових менструальних чаш;

28) маркування пакування — знаки, написи, піктограми, що призначені для інформування споживачів/користувачів у порядку, передбаченому цим Законом та прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, про матеріал, з якого виготовлено пакування, здатність пакування до рециклінгу, повторного наповнення чи повторного використання, належність до депозитно-поворотної системи, а щодо пластику — також про вміст рецикльованих матеріалів;

29) незатребувані депозити — вартість сплачених депозитів за пакування, що не було повернуто користувачами/споживачами у рамках депозитно-поворотної системи;

30) одиниця пакування — одиниця продукції, що (включно з інтегрованими та відокремленими компонентами) виконує функції пакування, такі як вміщення/наповнення, захист, переміщення, доставка, зберігання, перевезення чи представлення продукції, в тому числі окрема одиниця транспортного або групового пакування у випадках, коли таке пакування видаляється до точки продажу;

31) одноразове пакування — пакування, що не є пакуванням багаторазового використання;

32) одноразові пластикові пляшки для напоїв місткістю до трьох літрів — пляшки для напоїв, що мають об'єм до трьох літрів, включно з їхніми кришками та ковпачками, за винятком:

а) скляних або металевих пляшок для напоїв, які мають кришки та ковпачки, виготовлені з пластику;

б) пляшки для напоїв, які призначені та використовуються для пакування харчових продуктів для спеціальних медичних цілей, визначених відповідно до Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів»;

33) пакована продукція — будь-яка продукція (від сировини до готової продукції, включно з продукцією, що є пакуванням), для вміщення/наповнення, захисту, переміщення, доставки, зберігання, перевезення чи представлення якої користувачу/споживачу використовується пакування;

34) пакування — продукція, виготовлена з будь-яких матеріалів, призначена для вміщення/наповнення, захисту, переміщення, доставки, зберігання та представлення будь-якої продукції, яка надходить від одного економічного оператора до іншого або до кінцевого користувача/споживача та може бути ідентифікована як пакування з огляду на функції такої продукції, матеріал, з якого виготовлена така продукція, та її проектування, включно з:

а) продукцією, необхідною для вміщення та зберігання вміщеної пакованої продукції протягом усього терміну її служби, яка не є невід'ємною частиною вмісту і призначена для використання/споживання або утилізації разом із вмістом;

б) компонентом і допоміжним елементом зазначеної в підпункті «а» цього пункту продукції, який є її невід'ємною частиною;

в) допоміжним елементом пакованої продукції, зазначеної в підпункті «а» цього пункту, який підвішується безпосередньо на паковану продукцію або прикріплюється до неї та виконує функцію пакування і не є невід'ємною частиною вмісту та призначений для використання, споживання або утилізації разом із вмістом;

г) продукцією, розробленою та призначеною для наповнення в місці продажу з метою видачі в ній іншої продукції («сервісне пакування»);

г) одноразовою продукцією, яка продається та наповнюється або розроблена і призначена для наповнення в місці продажу та виконує функцію пакування;

д) водонепроникними пакетами для чаю, кави чи інших напоїв або іншою водонепроникною продукцією, що містить одну порцію чаю, кави чи іншого напою і призначена для використання та утилізації разом із продуктом;

е) водонепроникними одноразовими ємностями для чаю, кави чи інших напоїв, які призначені для використання в спеціалізованому приладі та використовуються та утилізуються разом із відповідною продукцією;

Індикативний перелік продукції, на яку поширюється передбачене цим пунктом визначення терміну «пакування», наведений у Додатку 1 до цього Закону;

35) пакування багаторазового використання — продукція, призначена та введена в обіг для забезпечення використання або обігу кілька разів протягом

свого життєвого циклу шляхом повторного наповнення або повторного використання з тією самою метою, для якої її було виготовлено;

36) пакування, відходи підлягають рециклінгу в промислових масштабах — пакування, відходи якого роздільно збираються, сортуються та рециклуються в наявній інфраструктурі з використанням процесів, що підтверджені шляхом практичної реалізації в установленому законодавством порядку, які на рівні України та/або держав-членів Європейського Союзу забезпечують щорічний обсяг рецикльованого матеріалу в кожній категорії пакування, зазначеній у Таблиці 2 Додатка 2, що дорівнює або перевищує 30% для деревини та 55 відсотків для всіх інших матеріалів, включно з відходами пакування, які експортуються з метою управління відходами і можуть вважатися такими, що відповідають вимогам статті 48;

37) пакування для страв/напоїв на виніс — це сервісне пакування, яке наповнюється в пунктах продажу у присутності споживача напоями або готовою до споживання їжею, призначеною для перевезення та негайного споживання в іншому місці без потреби в будь-якій подальшій підготовці і яку зазвичай споживають безпосередньо з цього пакування;

38) пакування для електронної комерції — транспортне пакування, що використовується для доставки продукції кінцевому користувачу/споживачу в межах правовідносин, які виникають у процесі електронної торгівлі або за іншими дистанційними договорами;

39) пакування, придатне для компостування — пакування, яке піддається біологічному розкладанню у промислово контрольованих умовах, або пакування, придатне до біологічного розкладання в таких умовах (зокрема, шляхом анаеробного розкладання), але не обов'язково в умовах домашнього компостування, яке за необхідності може бути поєднане з фізичною обробкою, що зрештою перетворює таке пакування на вуглекислий газ або, за відсутності кисню, метану та мінеральних солей, на біомасу та воду і яке не перешкоджає або не ставить під загрозу здійснення роздільного збирання відходів, процесів компостування та анаеробного розкладання;

40) пакування, придатне для компостування в домашніх умовах — пакування, яке може піддаватись біологічному розкладанню в неконтрольованих умовах, що не є промисловими установками з компостування, та процес компостування якого здійснюється фізичними особами з метою виробництва компосту для власного використання;

41) пакування, що несе значний ризик — пакування, яке у зв'язку з невідповідністю встановленим законодавством вимогам або потенційної шкоди несе ризик, який відповідно до критеріїв, встановлених законодавством, вважається таким, що потребує негайних заходів органів державного ринкового нагляду, включаючи випадки коли наслідки такої невідповідності не виникають миттєво;

42) пакування, що несе ризик — пакування, яке у зв'язку з невідповідністю встановленим законодавством вимогам, іншим за вимоги,

визначені частиною першою статті 22 цього Закону, може негативно вплинути на навколишнє середовище, здоров'я людей або інші суспільні інтереси, захищені шляхом встановлення таких вимог;

43) цикл використання пакування — проходження пакування від наповнення або завантаження до спорожнення або розвантаження, як частину ротації пакування, так і окремим обігом;

44) підготовка пакування до повторного використання — будь-яка операція з відновлення, зазначена в частині Б Додатка 7, після проведення якої пакування багаторазового використання може бути використано повторно як пакування без будь-якого іншого оброблення;

45) повторне використання пакування — будь-яка операція, після проведення якої пакування багаторазового використання повторно використовується з тією самою метою, для якої воно було призначено;

46) повторне наповнення — операція, під час якої пакування, що належить кінцевому користувачу/споживачу, або придбане ним у кінцевого розповсюджувача, наповнюється таким кінцевим користувачем/споживачем або кінцевим розповсюджувачем одним чи кількома продуктами, придбаними кінцевим користувачем/споживачем у цього кінцевого розповсюджувача;

47) постачальник — суб'єкт господарювання, що постачає пакування або пакувальні матеріали виробнику;

48) придатність до рециклінгу — властивість пакування, що полягає у можливості внаслідок управління відходами такого пакування та завдяки його проєктуванню, що базується на необхідності здійснення роздільного збирання, сортування за окремими потоками відходів, бути рецикльованими в промислових масштабах та використовуватись як рецикльовані матеріали для заміни первинної сировини;

49) ротація — цикл, який проходить пакування багаторазового використання від моменту його розміщення на ринку разом із продукцією, для вміщення/наповнення, захисту, переміщення, доставки, зберігання, перевезення чи представлення якого вона призначена, до моменту готовності такого пакування до повторного використання в системі повторного використання для повторного постачання разом з пакованою продукцією кінцевому користувачу/споживачу;

50) сектор HORECA — діяльність у сфері тимчасового розміщування й організації харчування відповідно до Класифікації видів економічної діяльності;

51) сервісне пакування — продукція, що розроблена та призначена для наповнення в місці продажу, а також продукція одноразового використання, що продається, призначена для наповнення та наповнюється в місці продажу користувачу/споживачу, якщо вона виконує функції пакування;

52) система повторного використання — організаційні, технічні чи фінансові заходи (разом зі стимулами), які дають змогу повторного

використання пакування багаторазового використання в закритій або відкритій системі (такій як депозитно-поворотна система), що забезпечує збирання пакування для повторного використання;

53) станція повторного наповнення — місце, де кінцевий розповсюджувач пропонує кінцевим користувачам/споживачам продукцію, яку можна придбати, повторно наповнивши пакування багаторазового використання;

54) суб'єкти у сфері управління пакуванням та відходами пакування — уповноважені органи виконавчої влади у сфері управління пакуванням та відходами пакування, виробники пакування, виробники пакованої продукції, розповсюджувачі, користувачі/споживачі, суб'єкти господарювання у сфері управління відходами пакування, організації розширеної відповідальності виробників, органи місцевого самоврядування;

55) товарне пакування — пакування, призначене для одиниці продукції, з тим щоб передати таку паковану продукцію користувачу/споживачу у місці продажу;

56) торговельна площа — площа приміщень, які призначені для представлення продукції, пропонованої до продажу, або для оплати цієї продукції, а також для пересування та перебування споживачів, яка не включає площі приміщень, що не відкриті для відвідувачів, зокрема складські приміщення чи інші площі, на яких продукція не представлена для споживачів (наприклад, парковки для автомобілів); а для електронної комерції - площа приміщень зберігання та відправлення;

57) транспортне пакування — пакування, призначене для полегшення переміщення або перевезення однієї або кількох одиниць товарної продукції з метою запобігання її пошкодженню під час переміщення або перевезення. Транспортне пакування не включає контейнери для автомобільних, залізничних, морських чи авіаційних перевезень;

58) уповноважений представник виробника — суб'єкт господарювання, що заснований в Україні, який отримав від виробника письмове доручення на виконання від його імені зобов'язань чи процедур, передбачених для виробника Законом України «Про управління відходами» та цим Законом;

59) уповноважений представник виробника, на якого поширюється виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника у сфері пакування — суб'єкт господарювання, що заснований в Україні, який отримав від виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника у сфері пакування, що заснований за межами України, на виконання від його імені зобов'язань, передбачених Законом України «Про управління відходами» та цим Законом щодо розширеної відповідальності виробника;

2. Терміни «видалення відходів», «відновлення відходів», «відходи», «зберігання відходів», «збирання відходів», «оброблення відходів», «організація розширеної відповідальності виробників», «підготовка відходів до повторного використання», «побутові відходи», «приймання відходів»,

«рециклінг», «роздільне збирання відходів», «розширена відповідальність виробника», «система розширеної відповідальності виробника», «суб'єкт господарювання у сфері управління відходами», «управління відходами», «утворювач відходів» вживаються у значеннях, наведених у Законі України «Про управління відходами»; терміни «дистанційний договір», «засоби дистанційного зв'язку», «споживач» — у значеннях, наведених у Законі України «Про захист прав споживачів»; терміни «введення в обіг», «гармонізований європейський стандарт», «розповсюдження», «розповсюджувач», «оцінка відповідності», «продукція», «технічна специфікація», «надання на ринок» — у значеннях, наведених у Законі України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності»; термін «користувач» вживається у значенні, наведеному в Законі України «Про загальну безпечність нехарчової продукції»; терміни «пластик», «пластикові пакети», «тонкі пластикові пакети», «надтонкі пластикові пакети» — у значеннях, наведених у Законі України «Про обмеження обігу пластикових пакетів на території України»; «договір про публічну закупівлю» - у значенні поняття «договір про закупівлю», наведеного у Законі України «Про публічні закупівлі», термін «пов'язані особи» — у значенні, наведеному в Податковому кодексі України.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, що виникають протягом усього життєвого циклу пакування в частині сталості та впливу на довкілля, маркування для його введення в обіг, а також встановлює вимоги щодо розширеної відповідальності виробника, запобігання утворенню відходів пакування, таких як мінімізація пакування, його повторне використання та повторне наповнення, збирання та оброблення, включно з рециклінгом відходів пакування, з метою запобігання або зменшення негативного впливу пакування та відходів пакування на навколишнє середовище або здоров'я людини на основі високого рівня захисту навколишнього середовища, сприяння переходу до циркулярної економіки та досягнення мети кліматичної нейтральності шляхом сприяння дотриманню ієрархії управління відходами, що закріплена у статті 4 Закону України «Про управління відходами».

2. Дія цього Закону поширюється на будь-яке пакування та відходи пакування незалежно від джерела походження і матеріалу виготовлення, а також від того, чи використовується таке пакування у промисловості, іншому виробництві, роздрібній та оптовій торгівлі, офісах, сферах послуг чи домогосподарствах, та поширюється на всіх економічних операторів у сфері управління пакуванням або відходами пакування.

3. Дія цього Закону поширюється на будь-яке сервісне пакування або пакування, у яке упакована продукція, що в розумінні цього Закону є пакованою продукцією, за умов, якщо таке сервісне пакування або пакована продукція вводиться в обіг в Україні, у тому числі в разі, якщо таке сервісне пакування або пакована продукція реалізується з використанням будь-яких засобів дистанційного зв'язку, зокрема електронного.

4. Регулювання відносин щодо управління відходами пакування, що є небезпечними, здійснюється згідно з цим Законом з урахуванням особливостей, передбачених Законом України «Про управління відходами» в частині управління небезпечними відходами. Порядок перевезення таких відходів регулюється Законом України «Про перевезення небезпечних вантажів».

5. Регулювання відносин щодо контактнo-чутливого пакування здійснюється згідно з цим Законом з урахуванням особливостей щодо безпеки, якості, охорони здоров'я та гігієни продукції, передбачених спеціальним законодавством.

Стаття 3. Законодавство у сфері управління пакуванням та відходами пакування

1. Законодавство у сфері управління пакуванням та відходами пакування складається з Конституції України, Закону України «Про управління відходами», цього Закону, законів України «Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції», «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції», «Про систему громадського здоров'я», «Про загальну безпечність нехарчової продукції», «Про обмеження обігу пластикових пакетів на території України», «Про охорону навколишнього природного середовища», «Про технічні регламенти та оцінку відповідності», «Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами», інших законів України, що регулюють діяльність у сфері управління пакуванням та відходами пакування, і прийнятих (виданих) відповідно до зазначених Законів нормативно-правових актів, а також міжнародних договорів, що регулюють діяльність у сфері управління пакуванням та відходами пакування, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

2. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору.

3. Адміністративно-процедурні відносини щодо прийняття, оскарження і виконання адміністративних актів у сфері управління пакуванням та відходами пакування регулюються Законом України «Про адміністративну процедуру», з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Стаття 4. Цілі та принципи державної політики у сфері управління пакуванням та відходами пакування

1. Державна політика у сфері управління пакуванням та відходами пакування базується на цілях та принципах державної політики у сфері запобігання утворенню та управління відходами, визначених Законом України «Про управління відходами» та цим Законом, що реалізуються в порядок та у спосіб, встановлений зазначеними законами.

2. Державна політика у сфері управління пакуванням та відходами пакування має бути також спрямована на сприяння:

1) формуванню екологічної свідомості суспільства щодо необхідності підтримання сприятливого стану навколишнього природного середовища, популяризації запобігання утворенню відходів пакування, належного управління пакуванням та відходами пакування, впровадження роздільного збирання відходів пакування, доступності інформації у сфері управління пакуванням та відходами пакування для суб'єктів господарювання і населення;

2) використанню економічних і організаційних стимулів для дотримання ієрархії управління відходами та застосування принципів циркулярної економіки під час розроблення, виготовлення, використання пакування та управління його відходами;

3) використанню матеріалів, які утворюються внаслідок рециклінгу відходів пакування, для виготовлення нового пакування та іншої продукції, зокрема, шляхом економічного стимулювання, встановлення з урахуванням технологічних і економічних факторів виробництва пакування та іншої продукції;

4) використанню результатів новітніх науково-технічних досліджень щодо підвищення ефективності відновлення відходів пакування і застосування найкращих доступних технологій та методів управління для оброблення відходів пакування;

5) забезпеченню сприятливих умов для будівництва та модернізації об'єктів інфраструктури з управління відходами пакування.

Стаття 5. Забезпечення дотримання ієрархії управління відходами у відносинах у сфері пакування та управління відходами пакування

1. Суб'єкти господарювання під час ведення діяльності у сфері пакування та управління відходами пакування повинні вживати заходів з метою дотримання ієрархії управління відходами пакування через вжиття таких заходів (у порядку зменшення їх пріоритетності):

1) використання під час планування та здійснення своєї діяльності всіх можливих заходів щодо запобігання утворенню відходів пакування для зменшення обсягу утворення таких відходів, запобігання їх негативному впливу на навколишнє середовище і здоров'я людей та під час проєктування продукції, в тому числі пакування, її виробництва, під час і після використання продукції;

2) сприяння повторному використанню пакування;

3) створення організаційних та економічних умов для здійснення рециклінгу утворених відходів пакування й отримання з них придатної для використання продукції або вторинної сировини для виробництва такої продукції;

4) забезпечення здійснення іншого відновлення відходів пакування (зокрема, використання для виробництва енергії);

5) видалення лише тих відходів пакування, що непридатні з технологічних чи економічних причин до рециклінгу або інших операцій з відновлення відходів.

Стаття 6. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління пакуванням та відходами пакування

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління пакуванням та відходами пакування, здійснює такі повноваження:

1) розглядає повідомлення суб'єктів господарювання, що вводять в обіг інноваційне пакування відповідно до частини дев'ятої статті 11 цього Закону;

2) збирає дані, необхідні для контролю за досягненням цілей повторного використання пакування багаторазового використання та повторного наповнення відповідно до статей 29, 32, 33 та 34 цього Закону;

3) здійснює моніторинг звітності, передбаченою статтею 50 цього Закону;

4) здійснює державний контроль (нагляд) за виконанням зобов'язань із розширеної відповідальності виробника;

5) перевіряє відповідність виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, та організацій розширеної відповідальності виробників вимогам цього Закону і забезпечує їх реєстрацію у відповідних реєстрах;

б) інші повноваження, передбачені законом.

Стаття 7. Плани з управління відходами та програми запобігання утворенню відходів

1. Плани з управління відходами, що розробляються та затверджуються відповідно до Закону України «Про управління відходами», мають містити спеціальний розділ про управління пакуванням та відходами пакування, включно із заходами, що стосуються систем роздільного збирання і повернення пакування, депозитно-поворотних систем, та заходами, що вживаються для досягнення мінімальних цільових показників із рециклінгу та інших вимог цього Закону.

2. Програма запобігання утворенню відходів, що розробляється та затверджується відповідно до Закону України «Про управління відходами», має містити спеціальний розділ про запобігання утворенню відходів пакування, включно із заходами з впровадження повторного використання та повторного наповнення пакування.

Стаття 8. Запобігання утворенню відходів пакування

1. Державна політика у сфері запобігання утворенню відходів пакування спрямована на зменшення утворення відходів у розрахунку на душу населення порівняно з показниками 2018 року:*

- 1) до 2030 року — щонайменше на 5 відсотків;
- 2) до 2035 року — щонайменше на 10 відсотків;
- 3) до 2040 року — щонайменше на 15 відсотків.

** Наразі референтний та інші роки зазначені відповідно до Регламенту, проте додатково має бути оцінено наявність відповідних даних, а також розглянуті/запропоновані альтернативні варіанти вирішення імплементації відповідного положення Регламенту.*

2. З метою досягнення цілей, закріплених у частині першій цієї статті, Кабінетом Міністрів України затверджуються:

- 1) план заходів зі зменшення відходів пакування, виготовленого з пластику;
- 2) план заходів зі стимулювання дотримання ієрархії управління відходами пакування;
- 3) стимули для закладів громадського харчування щодо надання питної води у пакуванні багаторазового використання або у власному пакуванні споживача безоплатно або за невелику плату.

РОЗДІЛ II. ВИМОГИ ДО ПАКОВАННЯ

Стаття 9. Вимоги щодо складу пакування

1. Пакування має бути виготовлено таким чином, щоб наявність токсичних та інших небезпечних речовин і матеріалів (зокрема, у викидах, золі чи фільтраті, що утворюються після здійснення операцій з оброблення відходів пакування), а також речовин, що негативно впливають на придатність пакування до рециклінгу та/або інших операцій з відновлення чи призводять до негативного впливу на навколишнє середовище внаслідок утворення мікропластику як складових пакувального матеріалу чи будь-якого компонента пакування була мінімізована. Перелік речовин, вміст яких має бути мінімізовано відповідно до цієї статті, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

2. Забороняється введення в обіг пакування, якщо рівень концентрації важких металів (свинцю, кадмію, ртуті та шестивалентного хрому) у пакуванні чи його компонентах перевищує 0,01 відсотка за масою, крім випадків, якщо інші рівні концентрації встановлено Технічним регламентом щодо безпечності хімічної продукції або Законом України «Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами». Умови, за яких обмеження рівня концентрації свинцю, кадмію, ртуті та шестивалентного хрому, зазначені у цій частині, не застосовуються до рецикльованих матеріалів і виробничих циклів, які перебувають у закритому та контрольованому ланцюзі.

3. Забороняється введення в обіг пакування, що контактує з харчовими продуктами, якщо воно містить пер- та поліфторовані алкільні речовини (PFAS) в концентрації, що дорівнює або перевищує такі граничні значення:

а) 25 ppb для будь-якої PFAS, виміряної за допомогою цільового аналізу PFAS (полімерні PFAS виключаються з кількісного визначення);

б) 250 ppb для суми PFAS, виміряної як сума цільового аналізу PFAS, де це застосовується, з попереднім розкладанням прекурсорів (полімерні PFAS виключаються з кількісного визначення);

в) 50 ppm для PFAS (включно з полімерними PFAS); якщо загальний вміст фтору перевищує 50 мг/кг, виробник, імпортер або проміжний користувач надає виробнику або імпортеру підтвердження кількості фтору, виміряної як вміст PFAS або не-PFAS, для потреб надання технічної документації, передбаченої Додатком 8 до цього Закону.

Примітка: «PFAS» означає будь-яку речовину, що містить принаймні один повністю фторований атом вуглецю метильного (CF₃-) або метиленового (-CF₂-) вуглецю (без будь-якого приєднаного до нього H/Cl/Br/I), за винятком речовин, які містять лише такі структурні елементи: CF₃-X або X-CF₂-X', де X = -OR або -NRR' та X' = метил (-CH₃), метилен (-CH₂-), ароматичну групу, карбонільну групу (-C(O)-), -OR'', -SR'' або -NR''R'''; та де R/R'/R''/R''' — це водень (-H), метил (-CH₃), метилен (-CH₂-), ароматичну групу або карбонільну групу (-C(O)-).

4. Відповідність пакування вимогам, встановленим у частинах другій та третій цієї статті, має бути відображена в технічній документації, передбаченій Додатком 8 до цього Закону.

Стаття 10. Спеціальні вимоги до пакування багаторазового використання

1. Пакуванням багаторазового використання може вважатися пакування, яке відповідає таким вимогам:

а) спроектоване, розроблене та введено в обіг з метою багаторазового використання;

б) розроблене для максимально можливої кількості циклів використання пакування за нормальних умов експлуатації;

в) відповідає вимогам з безпеки та гігієни для користувачів/споживачів;

г) може бути спорожнене або розвантажене без пошкоджень, які перешкоджають його повторному використанню;

г) може бути повторно заповнене або перезавантажене, зберігаючи якість і безпечність пакованої продукції, а також її відповідність вимогам з безпеки та гігієни, включно з вимогами до харчової продукції;

д) може бути підготовлене до повторного використання, зберігаючи здатність виконувати свою функцію;

е) дає змогу нанесення етикеток і надання інформації про властивості пакування та пакованої продукції, включно з інструкціями для безпечного використання, простежуваності та терміну придатності;

є) може бути спорожненим, заповненим або перезавантаженим без ризику для здоров'я чи безпеки осіб, які це виконують;

ж) відповідає вимогам щодо придатності для рециклінгу з тим, щоб забезпечити можливість рециклінгу такого пакування після завершення терміну використання.

** Відповідне положення Регламенту введено в дію з 11 лютого 2025 р.*

2. Мінімальна кількість ротацій для пакування багаторазового використання найбільш поширених форматів затверджується Кабінетом Міністрів України, з урахуванням необхідності дотримання гігієнічних та інших вимог, зокрема логістичних.

3. Відповідність пакування вимогам, встановленим у частині першій цієї статті, має бути відображена у технічній документації, передбаченій у Додатку 7 до цього Закону.

Стаття 11. Вимоги до пакування в частині придатності його відходів до рециклінгу та компостування

1. Пакування має розроблятися, виготовлятися та розповсюджуватися таким чином, щоб воно відповідало встановленим цією статтею вимогам щодо придатності його відходів до рециклінгу та/або компостування.

2. Пакування вважається придатним для рециклінгу в разі, якщо воно відповідає сукупності таких вимог:

а) розроблене із матеріалу, що внаслідок процедур рециклінгу відповідних відходів пакування дозволяє отримати матеріал, якість якого надає можливість використання замість первинної сировини;

** Відповідно до Регламенту набрання чинності: 1 січня 2030 року або через 24 місяці після прийняття делегованого акта.*

б) відходи такого пакування можуть бути зібрані роздільно, відсортовані за окремими потоками відходів без негативного впливу на їх придатність до рециклінгу.

** Відповідно до Регламенту застосовуються з 1 січня 2035 року або, що стосується вимоги щодо рецикльованого матеріалу в промислових масштабах, — з 1 січня 2035 року або через п'ять років з дати набрання чинності імплементаційними актами, ухваленими відповідно до Регламенту, залежно від того, яка дата є пізнішою.*

3. Придатність пакування до рециклінгу визначається шляхом його віднесення до одного з класів (А, В, С) придатності до рециклінгу відповідно до Таблиці 3 Додатка 2 до цього Закону. Дозволяється введення в обіг виключно пакування, що віднесено до одного із зазначених класів придатності до рециклінгу.

** В подальшому Регламент встановлює заборону на виведення пакування, що не належить до відповідних класів, а потім заборону на клас С. Проте, з урахуванням того, що на той момент за політичними строками*

вступу до України вже може напряду застосовуватись норма Регламенту, можемо за результатами додаткової консультації з ЄК розглядати можливість не прописувати таку заборону у Законі. Разом з цим за будь-яких умов варто додаткового розглянути питання доцільності/недоцільності запитів на перехідні періоди в цій частині.

4. Кабінетом Міністрів України затверджуються:

критерії розроблення пакування для рециклінгу та віднесення пакування до одного із класів придатності до рециклінгу;

** Регламент містить параметри, на основі яких повинні розроблятися відповідні делеговані акти (до 1.01.2028)*

порядок проведення оцінки придатності пакування до рециклінгу та віднесення за його результатами одиниці пакування до одного з класів;

критерії відповідності пакування вимогам для віднесення його до одного з класів придатності до рециклінгу для кожної з категорій пакування, зазначених у Таблиці 1 Додатка 2 до цього Закону;

коефіцієнти, що застосовуються до визначення розміру внеску виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, до організацій розширеної відповідальності виробників залежно від класу придатності до рециклінгу відповідного пакування;

** За Регламентом застосовуються через 18 місяців після прийняття делегованого акта.*

методику оцінки віднесення пакування до категорії пакування, відходи якого підлягають рециклінгу у промислових масштабах для категорій пакування, зазначених у Таблиці 2 Додатка 2 до цього Закону;

порядок простежування здійснення рециклінгу у промислових масштабах.

** За Регламентом застосовуються після прийняття делегованого акта.*

5. Пакування вважається таким, що відповідає вимогам пункту «а» частини другої цієї статті, якщо воно відповідає вимогам, встановленим в нормативно-правових актах, що зазначені в абзацах другому — п'ятому частини четвертої цієї статті. Пакування вважається таким, що відповідає вимогам пункту «б» частини другої цієї статті, якщо воно відповідає вимогам, встановленим в нормативно-правових актах, що зазначені в абзацах шостому — сьомому частини четвертої цієї статті.

6. Пакування, зазначене у підпункті «д» пункту 34 частини першої статті 1 цього Закону, а також наліпки, прикріплені до овочів і фруктів, мають відповідати стандарту щодо придатності до компостування у промислово контрольованих умовах на об'єктах з оброблення біологічних відходів.

** Відповідно до Регламенту застосовується з 12 лютого 2028 року.*

** Гармонізований стандарт на рівні ЄС є лише для компостування в промислово контрольованих умовах; ч. 6 передбачає, що до 12 лютого 2026 р.*

Комісія подасть запит до Європейської організації зі стандартизації з метою розроблення стандарту придатності для компостування в домашніх умовах, наразі є лише на рівні окремих держав, і норма вимагає відповідність лише у разі, коли така вимога є з боку держав-членів.

7. Пакування, щодо якого обов'язковість придатності для компостування не встановлено частиною шостою цієї статті, та яке не відповідає стандарту щодо придатності до компостування у промислово контрольованих умовах на об'єктах з оброблення біологічних відходів (зокрема виготовлене з біорозкладних пластикових полімерів та інших біорозкладних матеріалів), має відповідати критеріям придатності до рециклінгу і не впливати на придатність до рециклінгу інших потоків відходів. Під час його введення в обіг та надання на ринок повинні враховуватись умови, закріплені у Додатку 3 до цього Закону.

8. Відповідність пакування вимогам, передбаченим частинами другою, третьою, шостою та сьомою цієї статті, має бути відображена в технічній документації, передбаченій Додатком 8 до цього Закону.

Якщо одиниця пакування містить інтегровані компоненти, оцінка відповідності критеріям розроблення для рециклінгу та вимогам щодо придатності до рециклінгу у промислових масштабах має включати всі інтегровані компоненти. Окрема оцінка має проводитися для інтегрованих компонентів, які можуть відокремитися один від одного внаслідок механічного навантаження під час перевезення або сортування.

Якщо одиниця пакування містить окремі компоненти, оцінка відповідності щодо придатності для рециклінгу та щодо придатності до рециклінгу у промислових масштабах має проводитися окремо для кожного такого компонента.

Усі компоненти одиниці пакування мають бути сумісними зі встановленими процесами роздільного збирання, сортування та рециклінгу, що підтверджені шляхом практичної реалізації в установленому законодавством порядку, та не мають перешкоджати рециклінгу основного корпусу одиниці пакування.

9. Суб'єкт господарювання, що вводить в обіг інноваційне пакування, яке не відповідає вимогам частин другої та третьої цієї статті, може бути звільнений від дотримання таких вимог, протягом п'яти років, що обраховуються з останнього дня календарного року, в якому воно було введено в обіг. Для цього суб'єкт господарювання, який вводить в обіг інноваційне пакування, має звернутися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, з повідомленням про введення в обіг такого пакування. Таке повідомлення має містити інформацію, що підтверджує інноваційність пакування, та графік приведення пакування у відповідність із вимогами щодо придатності для рециклінгу у промислових масштабах. Ця інформація також має бути надана державним органам, що здійснюють ринковий нагляд у сфері пакування.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері управління відходами, за результатами розгляду повідомлення може не визнати пакування інноваційним. У такому випадку суб'єкт господарювання, що вводить в обіг таке пакування, повинен вжити заходів для приведення пакування у відповідність із вимогами частин другої та третьої цієї статті, у строки, передбачені заявленим ним графіком.

10. Вимоги частин другої — п'ятої, восьмої та дев'ятої цієї статті не поширюються на такі види пакування:

1) первинне пакування лікарських засобів або медичних виробів чи ветеринарних лікарських засобів;

2) контактнo-чутливе пакування лікарських засобів або медичних виробів;

3) контактнo-чутливе пакування медичних виробів для діагностики *in vitro*;

4) зовнішнє пакування лікарських засобів або медичних виробів та ветеринарних лікарських засобів у випадках, коли таке пакування необхідне для дотримання спеціальних вимог щодо збереження якості лікарського засобу;

5) контактнo-чутливе пакування для сумішей для немовлят, оброблених харчових продуктів на основі злаків та дитячого харчування, а також харчових продуктів для спеціальних медичних цілей;

б) пакування, що використовується для перевезення небезпечних вантажів.

Вимоги частин другої — п'ятої та дев'ятої також не поширюються на товарне пакування, виготовлене з легкої деревини, корка, текстилю, гуми, кераміки, порцеляни або воску.

Стаття 12. Інші вимоги до пакування, виготовленого з використанням пластику

1. Виробники пакування, виготовленого з використанням пластику, а також виробники пакованої продукції, для упакування якої використовується таке пакування, повинні вживати заходів для сприяння використанню в такому пакуванні вторинної сировини, отриманої внаслідок рециклінгу пластику, а також біопластика. У разі використання вторинної сировини, отриманої внаслідок рециклінгу пластику, має враховуватись також відповідність використаних технологій рециклінгу пластику критеріям сталості рециклінгу пластику, зокрема, в разі імпорту такої вторинної сировини з держав, які не є членами Європейського Союзу.

** У Регламенті є обов'язкові відсотки, але навіть на рівні ЄС перехідні періоди 2030 р. або три роки після затвердження імплементаційного акта, а для підвищених - з 2040 р. З огляду на те, що на цей момент Україна вже може стати членом ЄС і до неї можуть напряму застосовуватись норми, закріплені у Регламенті пропонується наразі додатково оцінити необхідність*

закріплення на рівні Закону вимоги щодо чіткого відсотку, а також виключення. З іншого боку, при оцінці підходів до державної політики в цьому контексті слід зазначити, що за Регламентом цей відсоток може бути врахований під час визначення внеску до ОРВВ. При цьому варто враховувати, що Регламент прямо передбачає, що ЄК до 1.01.2028 р. оцінює необхідність у відступах за цими обов'язковими показниками, виключеннями із їх застосування та строків застосування (за усіма або окремими видами пакування) та надає право ЄК вносити зміни до вимог щодо обов'язкового вмісту переробленого пластику якщо через недостатню доступність або високу ціну дотримання відповідних вимог є занадто складним.

* За Регламентом до 12.02.2028 р. ЄК оцінює, наскільки наявні біопластики відповідають критеріям сталості відповідно до Директиви 2018/2001 та приймає рішення про ухвалення критеріїв сталості та мінімального відсотка, проте наразі жорстких вимог щодо біопластику немає.

2. Кабінетом Міністрів України затверджуються:

методологія визначення та верифікації частки вторинної сировини, отриманої внаслідок рециклінгу пластику, в пакуванні та форма технічної документації, що має надаватися для підтвердження відповідності згідно з додатком 8 до цього Закону;

* За Регламентом імплементаційний акт - до 31.12.2026, після чого надається ще 24 місяці (або до 1.01.2029 р.) на запровадження методології затвердженої ЄК;

критерії сталості технологій рециклінгу пластику;

* За Регламентом - до 31.12.2026.

методологія оцінки, верифікації та сертифікації відповідності критеріям сталості технологій рециклінгу пластику для вторинної сировини, що імпортована з держав, які не є членами Європейського Союзу.

* За Регламентом - до 31.12.2026.

Стаття 13. Вимоги щодо мінімізації обсягів пакування

1. Виробники та імпортери пакування та пакованої продукції вживають заходів для проєктування пакування таким чином, щоб зробити його вагу й об'єм мінімально можливими для збереження функціональності пакування, виходячи з особливостей матеріалу, з якого воно виготовлено, та його формату.

* За Регламентом з 1.01.2030 р., тому розглядається варіант не конкретизувати поки конкретні зобов'язання та конкретні винятки, оскільки до 12.02.2027 має бути також прийнятий стандарт по методології оцінки відповідності і після цього вже буде вводитись зобов'язання щодо обмеження.

2. Суб'єкти господарювання, які упаковують продукцію у товарне пакування, мають забезпечити мінімізацію порожнього простору у пакуванні

до об'єму, необхідного для забезпечення функціональності пакування, включно із забезпеченням захисту продукції.

3. Для цілей цієї статті порожній простір означає різницю між загальним внутрішнім об'ємом товарного пакування та об'ємом відповідної пакованої продукції в такому пакуванні. Для цілей оцінки відповідності пакування вимогам цієї статті наповнювачі, такі як нарізаний папір, повітряні подушки, повітряно-бульбашкова плівка, пінопласт, деревна вата, полістиренові або пінополістиролові пластівці, вважаються порожнім простором.

4. У випадках, коли пакована продукція може зменшитися в об'ємі під час транспортування, а також коли пакована харчова продукція потребує захисного простору під час перевезення, відповідність пакування вимогам цієї частини встановлюється під час товарного пакування такої продукції, а повітря та/або захисні гази всередині пакування не вважаються порожнім простором.

5. Суб'єкти господарювання, що здійснюють наповнення групового пакування, транспортного пакування або пакування для електронної комерції, повинні обмежити частку вільного простору, розрахованого відповідно до методики, затвердженої Кабінетом Міністрів України, до 50 відсотків.

** За Регламентом - з 1 січня 2030 року, або через 3 роки після затвердження делегованого акта_Прийняття акта до 12.02.2028._*

Стаття 14. Заборона деяких форматів пакування

1. Введення в обіг пакування у форматах та для цілей використання, зазначених у Додатку 5 до цього Закону, забороняється. Зазначена заборона не застосовується у випадку, якщо до набрання чинності цим Законом щодо таких форматів пакування встановлено вимогу про їхню придатність до компостування, а також у випадках, передбачених частинами другою та третьою цієї статті.

За Регламентом - з 1 січня 2030 року,

2. Кабінет Міністрів України може прийняти рішення про встановлення винятків із заборони, передбаченої частиною першою цієї статті для виробників, що відповідають визначенню суб'єкта мікропідприємництва відповідно до частини четвертої статті 2 Закону України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб», а для форматів, зазначених у пункті 3 Додатка 5 до цього Закону, також у разі, якщо невикористання такого пакування є технічно неможливим або неможливо отримати доступ до інфраструктури, необхідної для повторного використання пакування багаторазового використання.

3. Кабінетом Міністрів України затверджується деталізований перелік форматів пакування, використання яких забороняється, а також перелік винятків із встановленої цією статтею заборони, включно з невичерпним переліком фруктів і овочів, щодо яких не застосовуються обмеження, передбачені пунктом 2 Додатка 5 до цього Закону.

РОЗДІЛ III. МАРКУВАННЯ ПАКОВАННЯ ТА ЄМНОСТЕЙ ДЛЯ ВІДХОДІВ ПАКОВАННЯ

Стаття 15. Маркування пакування

1. Виробник зобов'язаний забезпечити в порядку та у спосіб визначений Кабінетом Міністрів України, надавання інформації, необхідної для ідентифікації пакування, шляхом розміщення безпосередньо на пакованні відповідного елемента, а якщо розмір та/або характер пакування унеможливають таке розміщення — у документі, який супроводжує відповідну паковану продукцію.

2. Виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, забезпечує розміщення на пакованні стандартизованого маркування згідно з Законом України «Про управління відходами», цим Законом і прийнятими відповідно до них нормативно-правовими актами. Таке маркування здійснюється у формі піктограм, має містити інформацію про матеріали, з яких складається пакування, та бути легко зрозумілим для споживачів, зокрема осіб з інвалідністю. Стандартизоване маркування, що розміщується на виконання вимог цієї статті, має сприяти, зокрема, ідентифікації та класифікації відходів пакування, спрощення їх сортування користувачем/споживачем.

** За Регламентом - з 12 серпня 2028 р. або через 24 місяці після ухвалення делегованого акту.*

3. Маркування пакування, вимоги до якого встановлено частинами шостою та сьомою статті 11 цього Закону, має містити інформацію про придатність пакування до компостування (із зазначенням інформації щодо придатності або непридатності такого пакування до компостування в домашніх умовах) та про заборону видаляти відходи такого пакування поза об'єктами збирання та оброблення відходів.

4. За наявності у пакованні речовин, вміст яких є обмеженим або забороненим відповідно до частини першої статті 9 цього Закону, пакування має містити стандартизоване маркування про вміст таких речовин.

5. Виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, може також розміщувати додаткову інформацію, яка спрощує сортування відходів пакування, шляхом розміщення на пакованні посилань у формі QR-коду або в іншій доступній цифровій формі.

6. Пакування, що належить до обов'язкової та/або добровільної депозитно-поворотної системи, має містити стандартизоване маркування, яке вказує на належність такого пакування до такої системи.

7. У разі, якщо пакування частково чи повністю вироблене з використанням вторинної сировини, отриманої в результаті рециклінгу, та/або з біопластику, таке пакування має містити відповідне стандартизоване

маркування та, за можливості, QR-код із посиланням на додаткову інформацію стосовно використання відповідної вторинної сировини та/або біопластику.

** За Регламентом - з 12 серпня 2028 року або через 24 місяці після набрання чинності імплементаційним актом.*

8. Інформація, надання якої передбачене цією статтею як обов'язкове, також має бути доступною кінцевому користувачу/споживачу також до моменту придбання продукції засобами дистанційного зв'язку.

9. Пакування багаторазового використання має містити стандартизоване маркування, що інформує споживача про придатність пакування до багаторазового використання, а також додаткову інформацію про пункти збирання такого пакування і наявність системи повторного використання та інформацію, що дає змогу відслідковувати кількість ротацій та переміщень такого пакування, яка має бути доступною за посиланням у формі розміщеного на пакуванні QR-коду.

** За Регламентом, крім національної етикетки, пакування може бути позначене гармонізованою кольоровою етикеткою, встановленою у відповідному імплементаційному акті, прийнятому відповідно до пункту б цієї статті. Держави-члени можуть вимагати, щоб пакування, на яке поширюються системи повернення та застави, було позначене цією гармонізованою кольоровою етикеткою, за умови, що це не призводить до спотворень на внутрішньому ринку або торговельних бар'єрів для продукції з інших держав-членів.*

10. Вимоги частини шостої цієї статті не застосовуються до систем із відкритим циклом, які не мають системного оператора згідно з Додатком 7 до цього Закону.

11. У разі розміщення на пакуванні, у тому числі з використанням QR-коду, передбаченої законодавством інформації про паковану продукцію, виробник зобов'язаний забезпечити, щоб таку інформацію про паковану продукцію можна було відрізнити від інформації про пакування.

12. Інформація, що міститься на маркуванні, у тому числі доступна за QR-кодом, надається українською та/або англійською мовою, а за потреби — бути продубльована іншими мовами, зокрема офіційними мовами Європейського Союзу.

13. У разі використання для вимог цієї статті QR-коду, інформація, що міститься за відповідним гіперпосиланням, має розміщуватися з дотриманням законодавства у сфері захисту персональних даних. При цьому розміщення за відповідними гіперпосиланнями реклами або іншої інформації, що може сприйматись користувачем/споживачем як реклама, забороняється.

14. Розміщення на пакуванні маркування та інформації, що можуть ввести користувача/споживача в оману щодо властивостей пакування, зокрема його відповідності екологічним вимогам, забороняється.

15. Порядок та спосіб розміщення маркування, передбаченого цією статтею, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

16. Вимоги цієї статті не застосовуються до первинного та зовнішнього пакування лікарських засобів або медичних виробів та ветеринарних лікарських засобів, якщо на пакуванні немає достатнього місця для розміщення маркування щодо пакування через інші встановлені законодавством вимоги до маркування таких засобів або виробів, або якщо маркування такого пакування може вплинути на безпеку використання таких лікарських засобів або медичних виробів для людини чи ветеринарних лікарських засобів.

Стаття 16. Маркування ємностей для роздільного збирання відходів пакування

1. З метою спрощення роздільного збирання відходів пакування на ємностях для роздільного збирання відходів пакування має бути розміщено маркування. Відповідне маркування має бути прикріплено, надруковано або вигравійовано на таких ємностях, щоб бути видимим, розбірливим і стійким до впливу води та зношування. На ємності може бути розміщено більш ніж один символ.

За Регламентом - до 12.08.2028 або через 30 місяців після ухвалення делегованого акта.

2. Зобов'язання, передбачене частиною першою цієї статті, не застосовується до ємностей для роздільного збирання відходів, які використовуються у межах депозитно-поворотних систем.

3. Вимоги до маркування ємностей для роздільного збирання відходів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 17. Інформація для користувачів/споживачів щодо пакування

1. Користувачі/споживачі пакування та пакованої продукції мають право на отримання в порядку, передбаченому цим Законом та прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, інформації про:

- 1) їхню роль у запобіганні утворенню відходів пакування;
- 2) їхню роль у сприянні роздільному збиранню матеріалів із відходів пакування, включно з пакуванням, яке містить небезпечні продукти або відходи;
- 3) запроваджені депозитно-поворотні системи;
- 4) їхню роль у сприянні повторному використанню пакування багаторазового використання, рециклінгу та іншому відновленню відходів пакування;
- б) маркування, розміщеного на пакуванні відповідно до статті 15 цього Закону, або наведеного в документах, що супроводжують паковану продукцію;

За Регламентом – з 12 серпня 2028 р., або з дати застосування відповідної статті.

7) вплив неналежного видалення відходів пакування на навколишнє природне середовище або здоров'я людини чи безпеку осіб, а також негативний вплив одноразового пакування на навколишнє середовище;

8) придатність до компостування та відповідні варіанти управління відходами пакування, придатного до компостування, зокрема щодо непридатності пакування для компостування в домашніх умовах та заборони його видалення;

9) управління пакуванням та відходами пакування, яка міститься у планах управління відходами, передбаченими Законом України «Про управління відходами».

2. Інформація, зазначена в частині першій цієї статті, надається виробниками, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, індивідуально або через організацію розширеної відповідальності виробників (якщо виробник обрав колективну форму виконання зобов'язань із розширеної відповідальності виробника) шляхом:

1) публічного розміщення такої інформації на вебсайті або інших цифрових носіях;

2) проведення освітніх та інформаційних кампаній;

3) розміщення відповідної інформації, зокрема шляхом маркування, однією або кількома мовами, які легко зрозуміти кінцевим користувачам/споживачам.

3. Надання інформації, передбаченої частиною першою цієї статті, здійснюється з дотриманням вимог законодавства про інформацію з обмеженим доступом.

4. Суб'єкти у сфері управління пакуванням та відходів пакування також сприяють здійсненню серед населення іншої інформаційно-роз'яснювальної та просвітницької роботи з управління відходами пакування.

РОЗДІЛ IV. СТАНДАРТИЗАЦІЯ ТА ОЦІНКА ВІДПОВІДНОСТІ

Стаття 18. Стандарти у сфері управління пакуванням та відходами пакування

1. Перелік національних стандартів для цілей цього Закону формується та оприлюднюється відповідно до Закону України «Про технічні регламенти та оцінку відповідності», щодо, зокрема:

1) методології аналізу життєвого циклу пакування;

2) загальних вимог до виготовлення та складу пакування, в тому числі методів вимірювання та верифікації наявності важких металів та інших небезпечних речовин у пакуванні та їх вивільнення в навколишнє середовище з пакування та відходів пакування;

3) методології визначення та верифікації відповідності пакування вимогам щодо мінімізації обсягів пакування;

** У ЄС такий має бути розроблений до 2027 р. з метою застосування вимоги щодо мінімізації пакування.*

4) вимог до пакування багаторазового використання щодо мінімальної кількості ротацій для основних форматів пакування;

5) методології визначення та верифікації мінімального вмісту матеріалів, утворених після проходження відходами пакування процедури рециклінгу;

б) вимог до пакування щодо придатності його відходів до рециклінгу та відновлення;

7) методів рециклінгу та критеріїв оцінки їх сталості;

8) методів компостування та інших процесів біологічної трансформації;

9) маркування пакування;

10) придатності до компостування у промислово контрольованих умовах на об'єктах з оброблення біологічних відходів.

2. Відповідність пакування національним стандартам із переліку національних стандартів для цілей цього Закону надає презумпцію відповідності пакування вимогам, передбаченим статтями 9–13 цього Закону.

3. У разі неохоплення сфери жодним із переліку національних стандартів для цілей цього Закону центральний орган виконавчої влади, що здійснює технічне регулювання, формує перелік національних стандартів, який оприлюднюється на вебсайті цього центрального органу. За таких умов відповідність пакування національним стандартам, оприлюдненим відповідно до цієї частини, надає презумпцію відповідності пакування вимогам, передбаченим статтями 9–13 цього Закону, до включення відповідних стандартів до переліку національних стандартів для цілей цього Закону.

Стаття 19. Умови введення в обіг пакування

1. Виробники пакування мають право вводити пакування в обіг виключно за умови його відповідності вимогам статей 9 – 13 та 15 цього Закону.

2. Перед введенням пакування в обіг виробники пакування повинні забезпечити проведення оцінки відповідності пакування вимогам статей 9 – 13 та 15 цього Закону та підготувати технічну документацію, зазначену в додатку 7 до цього Закону.

У разі, якщо відповідність пакування вимогам цього Закону була продемонстрована за результатами оцінки відповідності, передбаченої статтею 20 цього Закону, виробник повинен надати декларацію відповідності, складену згідно зі статтею 20 та з урахуванням вимог додатку 8 цього Закону.

3. Виробник пакування зобов'язаний зберігати зазначену в частині другій цієї статті документацію:

а) для одноразового пакування — протягом 5 років;

б) для пакування багаторазового використання — протягом 10 років.

4. Виробники пакування повинні забезпечити проведення процедур з метою забезпечення відповідності вимогам цього Закону пакування, що виробляється серійно. Виробники пакування повинні належним чином враховувати зміни в проєктуванні або характеристиках пакування, а також зміни в національних стандартах або інших технічних специфікаціях, яким за документацією відповідає пакування. У разі, якщо зміни впливають на відповідність пакування вимогам таких національних стандартів або інших технічних специфікацій, виробники пакування зобов'язані забезпечити проведення повторної оцінки відповідності.

5. У випадку, якщо виробник пакування виявив невідповідність введеного в обіг пакування вимогам статей 9–13 та 15 цього Закону, він зобов'язаний вжити заходів щодо приведення такого пакування у відповідність до вимог цього Закону або вилучити відповідне пакування або продукцію в ньому та невідкладно повідомити орган, що здійснює ринковий нагляд у сфері пакування. Така вимога не застосовується до пакування багаторазового використання, що було введено в обіг до набрання чинності цим Законом.

6. Виробники та імпортери зобов'язані надати уповноваженому органу на його обґрунтований запит усі необхідні для проведення оцінки відповідності пакування інформацію та документацію в електронній формі (якщо це прямо зазначено у запиті уповноваженого органу — у друкованій формі) протягом 10 днів з дня отримання запиту. Такі інформація та документація мають бути надані українською та/або англійською мовами.

7. Вимоги, встановлені в частинах другій та третій цієї статті, не застосовуються до пакування, що виготовлено в одиничному екземплярі для медичного обладнання і медичних систем, що спеціально налаштовуються та використовуються у промисловості або в закладах охорони здоров'я.

8. Виробник може призначити уповноваженого представника для виконання зобов'язань, передбачених цією статтею. Призначення уповноваженого представника здійснюється шляхом надання письмового доручення від імені виробника. Таке доручення має передбачати здійснення від імені виробника таких дій:

1) зберігати декларації про відповідність пакування вимогам законодавства та надавати їх на запит органу, що здійснює ринковий нагляд у сфері пакування:

а) щодо одноразового пакування — протягом 5 років з дати введення пакування в обіг;

б) щодо пакування багаторазового використання — протягом 10 років з дати введення пакування в обіг;

2) зберігати інформацію та технічну документацію, що підтверджують відповідність пакування вимогам цього Закону, та надавати їх на обґрунтований запит органу державного ринкового нагляду протягом 10 днів з дня отримання такого запиту;

3) співпрацювати з уповноваженими органами, на їх прохання, щодо будь-яких заходів, вжитих щодо випадків невідповідності пакування, на яке поширюється доручення;

4) припинити дію доручення, якщо виробник діє всупереч своїм зобов'язанням, передбаченим цим Законом.

Зобов'язання щодо підготовки технічної документації стосовно відповідності пакування вимогам цього Закону не можуть бути передані уповноваженому представнику.

Стаття 20. Процедура оцінки відповідності та декларація відповідності

1. Оцінка відповідності пакування вимогам, встановленим статтями 9 – 13 та 15 цього Закону, проводиться з урахуванням вимог, передбачених Додатком 8 до цього Закону.

2. З метою забезпечення проведення оцінки відповідності пакування вимогам, встановленим статтями 9–13, 15 та 28 цього Закону, а також прийнятими відповідно до них нормативно-правовим актам, та верифікації випробування, вимірювання та розрахунки мають проводитися з використанням надійних, точних і відтворюваних методів, які враховують загальноновизнані найсучасніші методи та результати яких вважаються такими, що мають низьку невизначеність.

3. За результатами проведення оцінки відповідності виробник готує технічну документацію, зокрема декларацію про відповідність. У декларації про відповідність виробник зобов'язаний продемонструвати відповідність пакування вимогам, встановленим статтями 9–13 та 15 цього Закону, а також прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами.

4. Декларація про відповідність складається за структурою, передбаченою в Додатку 8 до цього Закону, та має містити елементи, зазначені в Додатку 7. Декларація має бути складена або перекладена українською мовою.

5. Якщо пакування підпадає під дію кількох нормативно-правових актів, що вимагають складання декларації про відповідність, за потреби складається єдина декларація. У такому випадку в декларації мають бути зазначені усі відповідні нормативно-правові акти, на вимогу яких складена відповідна декларація. Декларація також може складатися з досьє, яке містить відповідні окремі декларації про відповідність.

6. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, здійснює контроль за точністю інформації, наведеної в таких деклараціях відповідності, на основі ризик-орієнтованого

підходу та вживає необхідних заходів для усунення невідповідностей, які встановлені статтею 22 цього Закону.

Стаття 21. Поводження з пакуванням, яке несе ризик

1. Органи державного ринкового нагляду в разі наявності обґрунтованих підстав, урахуванням норм Закону України «Про державний ринковий нагляд і контроль нехарчової продукції» вважати, що пакування становить ризик для навколишнього середовища або здоров'я людини, здійснюють оцінку відповідності такого пакування всім вимогам, встановленим цим Законом. Суб'єкти господарювання, які вводять в обіг та розповсюджують таке пакування, за необхідності сприяють здійсненню оцінки відповідності.

Якщо під час оцінки, проведеної відповідно до абзацу першого цієї частини, орган державного ринкового нагляду виявить невідповідність вимогам цього Закону, він направляє суб'єкту господарювання вимогу щодо вжиття належних та пропорційних коригувальних заходів протягом строку, встановленого органом державного ринкового нагляду, який є розумним та співмірним із характером та, де це доречно, ступенем невідповідності, для приведення пакування у відповідність до цих вимог. У разі невжиття суб'єктом господарювання передбачених коригувальних заходів протягом встановленого строку орган державного ринкового нагляду у сфері пакування може прийняти рішення про вилучення такого пакування або продукції в такому пакуванні з обігу.

У випадку, коли існує обґрунтована підстава існування ризиків для навколишнього середовища або здоров'я людини щодо контактної-чутливого пакування, орган державного нагляду у сфері пакування не здійснює оцінку відповідності такого пакування вимогам цього Закону, а передає інформацію про таке пакування органам державного ринкового нагляду, що призначені у відповідних сферах, для перевірки відповідності такого пакування вимогам законодавства у відповідних сферах.

2. У разі, якщо за результатами здійснення органом державного ринкового контролю у сфері пакування оцінки відповідності встановлено відповідність вимогам статей 9–13 та 15 цього Закону, проте виявлено ризики для навколишнього середовища або здоров'я людини, орган державного ринкового нагляду в сфері пакування звертається до суб'єкта господарювання, який ввів в обіг та/або розповсюджує таке пакування та продукцію в ньому, з вимогою щодо:

- 1) вжиття належних заходів протягом розумного строку, встановленого органами державного ринкового нагляду, зважаючи на характер та ступінь ризику, щодо усунення виявленого ризику;
- 2) приведення пакування у відповідність;
- 3) вилучення пакування та продукції в ньому з обігу;
- 4) відкликання пакування та продукції в ньому.

У випадку, коли є обґрунтована підстава існування ризиків для навколишнього середовища або здоров'я людини щодо контактної-чутливого пакування, орган державного нагляду у сфері пакування не здійснює оцінку відповідності такого пакування вимогам цього Закону, а передає інформацію органам державного ринкового нагляду, що призначені у відповідних сферах, для перевірки відповідності такого пакування вимогам законодавства у відповідних сферах.

3. Орган державного ринкового нагляду у сфері пакування з метою реалізації функцій, передбачених частиною першою цієї статті, відслідковує скарги та повідомлення, що можуть вказувати на існування ризиків для навколишнього середовища або здоров'я людини у зв'язку з пакуванням, що перебуває в обігу на території України.

4. Суб'єкт господарювання повинен вжити відповідних коригувальних заходів щодо всього пакування, щодо якого встановлено невідповідність вимогам цього Закону, яке він ввів в обіг на території України.

Стаття 22. Реагування на формальну невідповідність вимогам цього Закону

1. Уповноважений орган звертається з вимогою до суб'єкта господарювання про усунення невідповідності в разі виявлення таких порушень вимог цього Закону:

- 1) відсутність декларації про відповідність;
- 2) помилки та неточності в декларації про відповідність;
- 3) QR-код або інший носій інформації на пакуванні не забезпечує отримання інформації, надання якої передбачено цим Законом;
- 4) технічна документація щодо пакування відсутня, містить помилки або неточності;
- 5) інформація про виробника та/або імпортера пакування та/або продукції у пакуванні, що є обов'язковою відповідно до цього Закону, відсутня або неповна;
- 6) виробником або імпортером не дотримано адміністративних зобов'язань, визначених цим Законом;
- 7) недотримання вимог щодо запобігання надмірному використанню пакування та обмеження використання окремих форматів пакування;
- 8) невиконання вимог щодо створення та забезпечення функціонування систем повторного використання пакування багаторазового використання;
- 9) невиконання вимог щодо надання інформації про правила повторного наповнення власного пакування користувача/споживача;
- 10) невиконання вимог до станцій повторного наповнення пакування;
- 11) невиконання цільових показників щодо частки пакування багаторазового використання;

12) невиконання зобов'язань сектору HORECA щодо пропозиції пакування багаторазового використання та повторного наповнення власного пакування споживачів у разі купівлі готової їжі та напоїв на виніс;

13) невиконання вимог цього Закону щодо придатності пакування до рециклінгу;

14) невиконання вимог цього Закону щодо мінімального вмісту вторинної сировини у пластиковому пакуванні.

2. У разі нежиття суб'єктом господарювання заходів щодо усунення невідповідностей, зазначених у пунктах 1–6 частини першої цієї статті, орган державного ринкового нагляду у сфері пакування вживає заходів для забезпечення відкликання чи вилучення з обігу такого пакування та пакованої продукції в такому пакуванні.

3. У разі нежиття суб'єктом господарювання заходів щодо усунення невідповідностей, зазначених у пунктах 7–14 частини першої цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що здійснює державний контроль у сфері поводження з відходами, застосовує санкції, передбачені статтею 51 цього Закону.

РОЗДІЛ V. ПРАВА І ОBOB'ЯЗКИ СУБ'ЄКТІВ У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ПАКОВАННЯМ ТА ВІДХОДАМИ ПАКОВАННЯ

Стаття 23. Права і обов'язки користувачів/споживачів

1. У разі, якщо користувачі/споживачі позбавляються пакування багаторазового використання чи відходів пакування, вони зобов'язані передавати таке пакування багаторазового використання чи відходи пакування до місць, призначених для їх приймання та/або роздільного збирання.

2. При передачі пакування багаторазового використання чи відходів пакування користувачі/споживачі зобов'язані дотримуватися вимог щодо роздільного збирання та утримуватись від змішування відходів пакування з іншими побутовими відходами.

3. До передачі пакування багаторазового використання чи відходів пакування до місць приймання та/або роздільного збирання користувачі/споживачі мають забезпечити належне зберігання пакування багаторазового використання чи відходів пакування, у тому числі не допускаючи пошкодження чи псування пакування багаторазового використання.

4. Користувачі/споживачі мають право передавати пакування багаторазового використання та відходи пакування суб'єктам управління відходами пакування також на платній основі за умови додержання вимог цієї статті.

Стаття 24. Зобов'язання постачальників пакування та пакувальних матеріалів. Ідентифікація суб'єктів господарювання у сфері пакування

1. Постачальник пакування та пакувальних матеріалів зобов'язані надавати виробнику, на якого поширюється розширена відповідальність

виробника, інформацію та документацію, що необхідна йому для підтвердження відповідності пакування та пакувальних матеріалів вимогам цього Закону, у друкованому або електронному вигляді. Складовою такої інформації та документації може бути також інформація, передбачена іншими актами законодавства, що стосується вимог до контактної-чутливого пакування.

2. Суб'єкти господарювання, що вводять в обіг і розповсюджують пакування та паковану продукцію, повинні надавати на запит органу державного ринкового нагляду інформацію про постачальника пакування або пакованої продукції та суб'єктів господарювання, яким вони постачали пакування або паковану продукцію.

Суб'єкти господарювання повинні мати можливість надавати зазначену в цій частині інформацію протягом:

- 1) 5 років з дати постачання пакування — для одноразового пакування;
- 2) 10 років з дати постачання пакування — для пакування багаторазового використання.

Стаття 25. Зобов'язання імпортерів і розповсюджувачів

1. Імпортери мають право вводити в обіг, а розповсюджувачі розповсюджувати пакування лише за умови відповідності пакування вимогам, передбаченим статтями 9–13 та 15 цього Закону.

2. Перед уведенням пакування в обіг імпортери, а розповсюджувачі перед розповсюдженням пакування повинні переконатись у тому, що:

- 1) виробник здійснив оцінку відповідності та склав технічну документацію відповідно до вимог цього Закону, в якій підтверджено відповідність цього пакування вимогам, передбаченим статтями 9–13 цього Закону;
- 2) пакування містить маркування, що відповідає вимогам статті 15 цього Закону;
- 3) пакування супроводжується необхідними документами.

Якщо імпортер або розповсюджувач має підстави вважати, що пакування не відповідає вимогам, передбаченим статтями 9 – 13 та 15 цього Закону, таке пакування не може бути введено в обіг та розповсюджуватись до його приведення у відповідність до зазначених вимог.

4. Імпортер зобов'язаний зазначити на пакуванні своє найменування і зареєстровану торговельну назву або зареєстровану торговельну марку, а також поштову адресу та, за наявності, електронні засоби зв'язку, за допомогою яких з ним можна зв'язатися. Надання такої інформації можливе, зокрема, шляхом розміщення на пакуванні посилання у формі QR-коду або в документації, що супроводжує продукцію у пакуванні. Така інформація має бути чіткою та зрозумілою, а також не може замінити та/або заміщувати іншу інформацію, надання якої передбачено іншими законодавчими актами.

5. Імпортёр забезпечує, що поки пакування (порожнє або заповнене) зберігається або транспортується імпортером, умови зберігання або транспортування пакування не призведуть до втрати відповідності вимогам цього Закону.

6. Імпортери та розповсюджувачі, які мають підстави вважати, що пакування, яке вони ввели в обіг та/або розповсюджують, не відповідає вимогам, передбаченим статтями 9–13 та 15 цього Закону, мають негайно вжити заходів, необхідних для приведення цього пакування у відповідність, його вилучення з обігу або відкликання, залежно від обставин. Такі суб'єкти повинні негайно інформувати орган державного ринкового нагляду про підозру в невідповідності пакування та про вжиті коригувальні заходи.

7. Імпортери повинні зберігати декларацію про відповідність пакування вимогам законодавства та надавати її на запит органу державного ринкового нагляду:

1) щодо одноразового пакування — протягом 5 років з дати введення пакування в обіг;

2) щодо пакування багаторазового використання — протягом 10 років з дати введення пакування в обіг.

8. Імпортери зобов'язані зберігати інформацію та технічну документацію, що підтверджують відповідність пакування вимогам цього Закону, та надавати їх на обґрунтований запит органу державного ринкового нагляду протягом 10 днів з дня отримання такого запиту в друкованій або електронній формі.

Розповсюджувачі зобов'язані надавати доступну їм інформацію та технічну документацію, що підтверджують відповідність пакування вимогам цього Закону, та надавати їх на обґрунтований запит органу державного ринкового нагляду протягом 10 днів з дня отримання такого запиту в друкованій або електронній формі.

9. Імпортери та розповсюджувачі зобов'язані співпрацювати з уповноваженими органами, на їх прохання, щодо будь-яких заходів, вжитих щодо випадків невідповідності пакування, введеного ними в обіг.

10. Розповсюджувачі зобов'язані використовувати інформацію, отриману стосовно пакування відповідно до цього Закону, лише для цілей встановлення відповідності пакування вимогам цього Закону.

11. У випадку, якщо імпортер або розповсюджувач вводить в обіг пакування під своїм власним найменуванням або торговельною маркою чи модифікує пакування, що вже розміщене на ринку, таким чином, що це може вплинути на дотримання відповідних вимог цього Закону, на такого імпортера або розповсюджувача покладаються зобов'язання, передбачені статтею 19 цього Закону для виробників.

Положення цієї частини не застосовуються до імпортерів і розповсюджувачів, що є суб'єктами мікропідприємництва відповідно до

Закону України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб», за умови, що юридична або фізична особа, яка постачає відповідне пакування або паковану продукцію, здійснює діяльність в Україні.

Стаття 26. Зобов'язання надавачів логістично-складських послуг та послуг замовлення

1. Надавачі логістично-складських послуг та послуг замовлення повинні забезпечити відповідність пакування (як порожнього, так і наповненого продукцією), що використовується під час виконання замовлень, вимогам, встановленим цим Законом. Операції, що здійснюються під час зберігання, оброблення, пакування або відправлення замовлень не мають негативно вплинути на відповідність пакування вимогам, встановленим цим Законом.

Стаття 27. Суб'єкти господарювання у сфері управління відходами пакування

1. Суб'єкти господарювання у сфері управління відходами пакування мають:

1) отримувати передбачені законодавством дозволи та ліцензії на здійснення відповідної господарської діяльності у сфері пакування та управління відходами пакування;

2) здійснювати операції з управління відходами пакування та облік відходів пакування відповідно до Закону України «Про управління відходами», цього Закону, прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів та укладених договорів з управління відходами пакування;

3) подавати звітність щодо управління відходами пакування у випадках, передбачених Законом України «Про управління відходами» та цим Законом.

РОЗДІЛ VI. ПАКОВАННЯ БАГАТОРАЗОВОГО ВИКОРИСТАННЯ. СИСТЕМИ ПОВТОРНОГО ВИКОРИСТАННЯ ПАКОВАННЯ

Стаття 28. Зобов'язання щодо пакування багаторазового використання і систем повторного використання пакування

1. Суб'єкти господарювання, що вводять в обіг пакування багаторазового використання, повинні забезпечити створення системи повторного використання пакування або інтеграцію такого пакування до вже діючих на території України систем повторного використання пакування.

2. Системи повторного використання пакування, зазначені в частині першій цієї статті, мають відповідати вимогам, встановленим у Додатку 6 до цього Закону, та передбачати стимули для повернення та повторного використання пакування. Інформація про відповідність системи повторного використання пакування зазначеним вимогам має бути включена до технічної документації щодо такого пакування.

3. Суб'єкти господарювання, що використовують повторно пакування багаторазового використання, повинні забезпечувати підготовку використаного пакування до повторного використання відповідно до частини Б Додатка 7 до цього Закону. У разі, якщо суб'єкти господарювання використовують системи повторного використання пакування закритого циклу, такі суб'єкти господарювання повинні забезпечити повернення використаного пакування в один із пунктів збирання, визначених учасниками системи і затверджених оператором системи.

4. Суб'єкти господарювання, що вводять в обіг та/або повторно використовують пакування багаторазового використання, можуть передати виконання зобов'язань, передбачених частинами першою—третьою цієї статті третій особі. Така третя особа може забезпечувати функціонування однієї або кількох систем повторного використання пакування, в тому числі систем, які використовуються кількома суб'єктами господарювання одночасно.

Стаття 29. Стимулювання використання пакування багаторазового використання

1. Економічні оператори зобов'язані забезпечити, щоб принаймні 40 відсотків транспортного пакування або товарного пакування (у тому числі пакування для електронної комерції у форматі піддонів, складних пластикових ящиків, коробок, лотків, пластикових ящиків, контейнерів середньої місткості, відер, бочок та каністр будь-якого розміру, виготовлених із будь-якого матеріалу, включно з гнучкими форматами та засобами закріплення продукції, розміщеної на піддонах під час транспортування) становило пакування багаторазового використання, що використовується в межах систем повторного використання.

** За Регламентом - з 1.01.2030, а з 1.01.2040 такий відсоток становить 70%.*

Для переміщення продукції між потужностями одного суб'єкта господарювання або між суб'єктами господарювання, що належать до однієї групи компаній в межах України, дозволяється використовувати виключно пакування багаторазового використання форматів, зазначених в абзаці першому цієї частини.

** За Регламентом – з 01.01.2030.*

Деталізований перелік форматів пакування, на які поширюються вимоги цієї частини, затверджується Кабінетом Міністрів України.

** За Регламентом – делегований акт має бути прийнятий до 12 лютого 2027 року.*

2. Вимоги частини першої цієї статті не поширюються на транспортне або товарне пакування, яке відповідає таким ознакам:

- 1) використовується для перевезення небезпечних вантажів;
- 2) використовується для перевезення великогабаритної техніки, обладнання та інших товарів, пакування для яких виготовляється спеціально

на замовлення суб'єкта господарювання за індивідуальними вимогами і не є серійним;

3) виготовлене у гнучкому форматі та використовується для транспортування та безпосередньо контактує з харчовими продуктами і кормами;

4) виготовлене у форматі картонних ящиків.

3. Економічні оператори, які використовують групове пакування у вигляді коробок (за винятком картонних), що розміщуються зовні товарного пакування для групування певної кількості продукції для створення одиниці зберігання або товарної одиниці, повинні забезпечити, щоб щонайменше 10 відсотків такого пакування було пакуванням багаторазового використання в межах системи повторного використання.

За Регламентом - 10% - з 1.01.2030; 40% - з 1.01.2040.

4. Кінцевий розповсюджувач, що розповсюджує алкогольні та безалкогольні напої у товарному пакуванні, повинен забезпечити, щоб щонайменше 10 відсотків такої продукції надавалося у пакуванні багаторазового використання.

За Регламентом – 10% - з 2030; з 2040 - 25%.

5. Вимоги цієї частини не поширюються на такі види продукції:

1) швидкопсувні молочні напої;

2) вина (у тому числі ароматизовані, виготовлені з фруктів і овочів інших, ніж виноград) та інші продукти виноградарства;

3) міцні алкогольні напої.

Стаття 30. Зобов'язання кінцевих розповсюджувачів напоїв щодо приймання використаного пакування багаторазового використання

1. Кінцеві розповсюджувачі напоїв у товарному пакуванні багаторазового використання, що відповідає вимогам частини четвертої та п'ятої статті 29 цього Закону, зобов'язані забезпечити приймання такого використаного пакування багаторазового використання відповідної категорії, продукцію в якому вони надають на ринку, та її повернення для підготовки до повторного використання по ланцюгу постачання такої продукції.

2. Вимоги частини першої цієї статті не поширюються на кінцевих розповсюджувачів, які:

1) протягом поточного календарного року мають торговельну площу, що не перевищує 100 кв. м;

2) розташовані на острові або в населеному пункті з населенням менше ніж 2000 осіб;

3) розташовані у населеному пункті з населенням до 5000 осіб, за умови, що густина населення становить не більш ніж 54 особи на кв. км.

Винятки, передбачені пунктами 2 і 3 цієї частини, не застосовуються до тих випадків, коли кінцевий розповсюджувач має кілька точок продажу продукції і лише одна з них розташована в населеному пункті, щодо якого передбачена можливість такого виключення.

3. Кінцеві розповсюджувачі мають право об'єднуватись для спільного виконання зобов'язань, передбачених цією статтею, на основі договору за умови, що їхня спільна частка ринку продажу продукції, щодо якої застосовується відповідне зобов'язання, не перевищуватиме 40 відсотків.

Стаття 31. Правила розрахунку частки повторно використаного пакування багаторазового використання

1. З метою розрахунку частки повторно використаного пакування багаторазового використання суб'єкт господарювання, який використовує пакування, повинен розрахувати для кожного з видів пакування, зазначених у частині першій статті 29 цього Закону, такі показники:

1) кількість еквівалентних одиниць будь-якого з форматів пакування, зазначених у частині першій статті 29 цього Закону, що є пакуванням багаторазового використання у межах системи повторного використання, яка була використана таким суб'єктом господарювання протягом календарного року;

2) кількість еквівалентних одиниць будь-якого з форматів пакування, зазначених у частині першій статті 29 цього Закону, крім зазначених у пункті 1 цієї частини, яку він використав протягом календарного року.

2. З метою розрахунку частки повторно використаного пакування багаторазового використання кінцевий розповсюджувач, який продає алкогольні та безалкогольні напої, зазначені в частині третій статті 29 цього Закону, користувачам/споживачам на території України повинен розрахувати:

1) загальну кількість одиниць продажу або загальний обсяг напоїв у пакуванні багаторазового використання у межах системи повторного використання, доступну на території України протягом календарного року;

2) загальну кількість одиниць продажу або загальний обсяг напоїв, що постачаються на території України в пакуванні, відмінному від зазначеної в пункті 1 цієї частини, протягом календарного року.

3. Методологія розрахунку частки повторно використаного пакування багаторазового використання затверджується Кабінетом Міністрів України.

** За Регламентом - імплементаційний акт - до 30 червня 2027 року. Кількісні цільові показники - з 1 січня 2030 р. або через 18 міс після набрання чинності імплементаційним актом.*

Стаття 32. Зобов'язання щодо пропонування пакування багаторазового використання під час продажу їжі та напоїв на виніс

1. Кінцеві розповсюджувачі, які здійснюють свою діяльність у секторі HORECA та пропонують на території України гарячі або холодні напої чи готову їжу на виніс, зобов'язані надати споживачам змогу отримати таку

продукцію в пакованні багаторазового використання, яке використовується в межах системи повторного використання. Кінцеві розповсюджувачі повинні надавати інформацію про можливість придбання продукції у пакованні багаторазового використання чітким та зрозумілим способом.

За Регламентом - з 12.02.2028, а цільові показники з 2030 року (в законопроекті такі показники наразі пропонується не встановлювати, якщо презюмувати 2030 рік як вже пряму дію Регламенту).

2. Ціна готової їжі, гарячих або холодних напоїв на виніс не має бути вищою за ціну такої ж продукції, що надається в одноразовому пакованні, а умови продажу продукції на виніс мають бути не менш вигідними, ніж умови її придбання в одноразовому пакованні.

3. Кінцеві розповсюджувачі звільняються від виконання зобов'язань, передбачених цією статтею, у випадку, якщо вони є суб'єктами мікропідприємництва відповідно до Закону України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб».

РОЗДІЛ VII. СИСТЕМИ ПОВТОРНОГО НАПОВНЕННЯ

Стаття 33. Зобов'язання щодо систем повторного наповнення

1. Суб'єкти господарювання, що надають можливість придбання продукції шляхом повторного наповнення власного пакування споживача, повинні інформувати кінцевих споживачів про правила повторного наповнення, що мають передбачати, зокрема:

1) типи пакування, що можуть використовуватись для придбання продукції шляхом повторного наповнення;

2) гігієнічні вимоги до пакування, що може використовуватись для повторного наповнення;

3) застереження щодо відповідальності кінцевого споживача за безпечність продукції, придбаної шляхом повторного наповнення власного пакування споживача, зазначеного у пункті 1 цієї частини.

За Регламентом також - з 1 січня 2030 року кінцеві дистриб'ютори з торговою площею понад 400 м² повинні прагнути виділити 10% цієї торгової площі для заправних станцій як для харчових, так і для нехарчових товарів (в законопроекті такі показники наразі пропонується не встановлювати, якщо презюмувати 2030 як вже пряму дію Регламенту).

2. Внутрішні правила придбання продукції шляхом повторного наповнення мають регулярно оновлюватись суб'єктом господарювання і бути належним чином доведені до відома кінцевих споживачів.

3. Суб'єкт господарювання має право відмовити кінцевому споживачу у повторному наповненні пакування в разі порушення правил повторного наповнення, зокрема невідповідності наданого споживачем пакування

гігієнічним вимогам або якщо суб'єкт господарювання вважає пакування непридатним для наповнення продукцією, що пропонується для продажу через повторне наповнення. Суб'єкт господарювання не несе відповідальності за наслідки недотримання споживачем санітарно-гігієнічних вимог під час використання споживачем власного пакування.

4. Станції повторного наповнення мають відповідати вимогам, встановленим у частині В Додатку 6 до цього Закону, а також іншим вимогам законодавства щодо повторного наповнення.

5. Пакування для придбання продукції через станції повторного наповнення не може надаватись суб'єктами господарювання споживачам безкоштовно, крім випадків, коли таке пакування належить до систем повторного використання пакування або депозитно-поворотної системи.

Стаття 34. Зобов'язання щодо повторного наповнення для сектора продажу їжі та напоїв на виніс

1. Кінцеві розповсюджувачі, які здійснюють свою діяльність у секторі HORECA і надають на території України готову їжу, гарячі або холодні напої у пакуванні на виніс, повинні надати можливість споживачам придбавати таку продукцію у власне пакування споживача.

За Регламентом – з 12.02.2027.

Кінцевий розповсюджувач має право відмовити кінцевому споживачеві у продажу готової їжі, гарячих та холодних напоїв у власне пакування споживача в разі неналежного санітарно-гігієнічного стану такого пакування або якщо його формат не дає змоги забезпечити дотримання вимог щодо безпечності харчової продукції, що надається на виніс. Суб'єкт господарювання не несе відповідальності за наслідки недотримання споживачем санітарно-гігієнічних вимог під час використання споживачем власного пакування.

2. Готова їжа, гарячі або холодні напої, що надаються на виніс у власному пакуванні споживача, мають надаватись за ціною, не вищою, ніж ціна, за якою така ж продукція надається в одноразовому пакуванні, а також на не менш вигідних умовах, ніж продукція, що надається в одноразовому пакуванні.

3. Кінцеві розповсюджувачі, які здійснюють свою діяльність у секторі HORECA, повинні надавати інформацію про можливість придбання продукції у власне пакування споживача чітким та зрозумілим способом.

РОЗДІЛ VIII. РОЗШИРЕНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ВИРОБНИКА У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ ПАКОВАННЯ

Стаття 35. Особливості розширеної відповідальності виробника у сфері управління відходами пакування

1. Зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника у сфері пакування,

визначаються Законом України «Про управління відходами» з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом. У рамках системи розширеної відповідальності виробника виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника у сфері пакування, може виконувати покладені на нього зобов'язання з розширеної відповідальності виробника індивідуально або колективно (через організацію розширеної відповідальності виробників).

2. У разі зміни форми виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника або зміни членства в організації розширеної відповідальності виробників виробник зобов'язаний подати заяву до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, до 1 грудня поточного року шляхом заповнення електронної форми в інформаційній системі поводження з відходами, яка підписується накладанням кваліфікованого електронного підпису.

Зміна форми виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника або зміна членства (участі) в організації розширеної відповідальності виробників з підстав інших, ніж у зв'язку із виключенням організації розширеної відповідальності виробників з Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, частіше, ніж один раз на рік, не допускається.

3. Виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, зобов'язаний:

1) вводити в обіг пакування та паковану продукцію, щодо яких встановлено розширену відповідальність виробника у сфері пакування, лише за умови попередньої його реєстрації в Реєстрі виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника;

** За Законом України «Про управління відходами» створення такого реєстру передбачене ст. 46 в рамках "ЕкоСистема", а порядок функціонування Реєстру затверджується КМУ. Водночас, у частині пакування та відходів пакування Регламент передбачає, що реєстр виробників повинен бути створений через 18 місяців після затвердження делегованого акта. Акт повинен бути затверджений до 12 лютого 2026 р. та встановлювати: формат реєстрації та звітування у реєстрі; визначати деталізованість даних, що подаються в реєстр; види пакування та категорії матеріалів, що повинні покриватись поданою інформацією. Формат подання даних повинен бути придатним для машинного зчитування даних та придатними для передачі. Ці вимоги повинні бути враховані під час розробки відповідного підзаконного акта. Відповідно, в Україні фактично вимоги до Реєстру в частині пакування мають базуватись на положеннях делегованого акту.*

2) вести облік побутового та комерційного пакування, введеного ним в обіг;

3) звітувати про обсяг побутового та комерційного пакування, введеного ним в обіг за видами пакування.

4) у частині введення в обіг пакування багаторазового використання — вести облік такого пакування, включно з введеним в обіг пакування багаторазового використання вперше, відповідно до вимог відповідної системи повторного використання такого пакування;

5) у частині введення в обіг пакування, щодо якого запроваджено депозитно-поворотну систему - вести облік такого пакування, відповідно до вимог відповідної депозитно-поворотної системи.

4. Виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, зобов'язаний індивідуально або через організацію розширеної відповідальності виробників забезпечити:

1) фінансування організації роздільного збирання та приймання відходів побутового пакування;

2) фінансування та організацію роздільного збирання та приймання відходів комерційного пакування;

3) фінансування та організацію надання користувачам/споживачам пакування інформації щодо пакування, передбаченої цим Законом;

4) фінансування та організацію проведення інформаційно-роз'яснювальної та просвітницької роботи серед населення щодо безпечного і ресурсозберігаючого управління відходами пакування, інформування утворювачів відходів пакування про заходи, яких вони можуть вживати для запобігання утворенню відходів, засміченню та забрудненню відходами пакування, про придатність пакування до повторного використання, рециклінгу та компостуванню, наявні системи та пункти приймання та роздільного збирання відходів пакування, що утворилися внаслідок використання їхньої продукції;

5) фінансування та організацію збирання даних і звітування про пакування, введене ним в обіг в Україні, даних про збирання та оброблення відходів пакування, з конкретизацією у відповідних випадках потоків матеріалу відходів пакування, а також інших даних, релевантних для оцінки досягнення цільових показників у сфері управління відходами пакування, закріплених у цьому Законі;

6) фінансування маркування ємностей для збирання пакування відповідно до вимог статті 16 цього Закону;

7) фінансування вивчення морфологічного складу змішаних побутових відходів у випадках, коли законодавством передбачений обов'язок проведення таких досліджень.

5. Виробники, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, що забезпечують виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника індивідуально, а також організації розширеної відповідальності виробників спільно зобов'язані забезпечити виконання зобов'язань щодо фінансування роздільного збирання відходів побутового пакування, фінансування та організації роздільного збирання відходів

комерційного пакування, депозитно-поворотних систем та систем повторного використання багаторазового пакування на всій території України.

6. Виробники, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, що забезпечують виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника через організації розширеної відповідальності виробників спільно зобов'язані забезпечити виконання зобов'язань щодо фінансування роздільного збирання відходів побутового пакування, фінансування та організації роздільного збирання відходів комерційного пакування, а також у разі їх впровадження – обов'язкових депозитно-поворотних систем та систем повторного використання багаторазового пакування відкритого циклу на всій території України.

7. Виробники, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, зазначені в абзацах четвертому та п'ятому пункту 4 статті частини першої статті 1, зобов'язані призначити свого уповноваженого представника в Україні, який виконуватиме від імені таких виробників зобов'язання щодо розширеної відповідальності виробника у сфері пакування. Один уповноважений представник може одночасно представляти на території України кількох виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника. В разі, коли виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, розповсюджує свою продукцію шляхом укладення дистанційних договорів із кінцевими користувачами/споживачами на території України за посередництва онлайн-платформ, він може призначити своїм уповноваженим представником відповідну онлайн-платформу.

8. Оператори онлайн-платформ, які надають можливість укласти дистанційні договори між кінцевими користувачами/споживачами що перебувають на території України та виробниками або розповсюджувачами продукції (в тому числі тими, що розташовані за межами України), а також надавачі послуг із виконання замовлень для надання доступу таким виробникам до своїх послуг, повинні отримати від них інформацію про:

1) реєстрацію такого виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, в Реєстрі виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника;

2) декларацію виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, про введення в обіг на території України лише пакування, щодо якого він забезпечує виконання зобов'язань щодо розширеної відповідальності виробника відповідно до цієї статті.

Оператор онлайн-платформи, надавач послуг із виконання замовлень вживає всіх можливих заходів для здійснення перевірки достовірності наданої інформації. В разі виявлення факту надання недостовірної інформації оператор онлайн-платформи, надавач послуг із виконання замовлення має право звернутись до виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, із запитом про виправлення неточностей та тимчасово зупинити надання послуг до повного виправлення неточностей. У

разі, якщо виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, відмовляється виправити неточності, оператор онлайн-платформи, надавач послуг із виконання замовлень має право відмовити у подальшому наданні своїх послуг такому виробнику.

9. Запровадження системи розширеної відповідальності виробника у сфері відходів пакування має здійснюватися з дотриманням встановлених законодавством вимог щодо захисту навколишнього середовища та здоров'я людини, санітарно-гігієнічних правил і норм, гарантій захисту права власності та права інтелектуальної власності, зокрема, в частині комерційної таємниці.

Стаття 36. Особливості реєстрації виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника у сфері пакування

1. Виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника у сфері пакування, має право вводити в обіг пакування та паковану продукцію або розпаковувати продукцію, якщо він не є її кінцевим користувачем/споживачем, виключно за умови включення такого виробника до Реєстру виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника, як суб'єкта розширеної відповідальності виробника у сфері управління відходами пакування.

Реєстраційний номер виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, в Реєстрі виробників, щодо яких встановлено розширену відповідальність виробника, має бути зазначено в усіх первинних документах, які складаються під час введення в обіг такої продукції.

** До подальшого обговорення, чи встановлювати таку ж вимогу для уповноважених представників (на рівні Регламенту тут дискреція держав-членів). Крім того для додаткового обговорення в цілому модель двох Реєстрів та розмежування в цій частині обов'язків виробника окремо від ОРВВ. Адже за Регламентом, якщо виробник через ОРВВ реалізує розширену відповідальність, то на рівні Регламенту повноваження щодо внесення всіх даних щодо виробника покладається/може бути покладено на ОРВВ. Якщо дотримуватись такого підходу, то питання існування двох Реєстрів є дискусійним, можливо доцільніше робити інформацію про виробників частиною одного Реєстру.*

2. Для реєстрації у Реєстрі виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника, виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, подає заяву, в якій зазначає таку інформацію:

1) назва та торговельні марки (за наявності), під якими виробник вводить в обіг пакування, включно з назвами та торговельними марками пакованої продукції;

2) адреса виробника, телефон (за наявності), веб-адреса та адреса електронної пошти із зазначенням єдиного контактного пункту;

3) національний ідентифікаційний код виробника (код Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України або еквівалентний

унікальний реєстраційний номер відповідно до законодавства країни реєстрації, в разі реєстрації поза межами України);

4) заява щодо обраної форми виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника, зокрема підтвердження членства в організації розширеної відповідальності виробників в разі вибору виробником колективної форми виконання відповідних зобов'язань з розширеної відповідальності виробника.

У разі призначення уповноваженого представника для виконання зобов'язань щодо розширеної відповідальності виробника від свого імені виробник на додаток до інформації, зазначеної в абзацах першому — третьому цієї частини, зазначає назву та адресу, у тому числі поштовий індекс, місто, вулицю, номер будинку, країну, телефон, адресу електронної пошти уповноваженого представника.

3. У разі, якщо виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, прийняв рішення про виконання зобов'язань у сфері розширеної відповідальності виробника через організацію розширеної відповідальності виробників, зобов'язання щодо передачі до Реєстру виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника, всіх передбачених законодавством даних покладається на організацію розширеної відповідальності виробників, членом (учасником) якої є виробник. У такому випадку організація розширеної відповідальності виробників подає від імені такого виробника інформацію, зазначену в частині другій цієї статті, разом із заявою виробника або його уповноваженого представника, якою підтверджується достовірність наданої інформації. Додатково до інформації, зазначеної в частині другій цієї статті, організація розширеної відповідальності виробників подає таку інформацію про назви та контактні дані, зокрема адреси, телефони, веб-адреси та адреси електронної пошти виробників, яких вона представляє.

4. У разі, якщо виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, прийняв рішення про виконання зобов'язань у сфері розширеної відповідальності виробника через свого уповноваженого представника, зобов'язання щодо передачі до Реєстру виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника, всіх передбачених законодавством даних покладається на уповноваженого представника.

5. Порядок реєстрації в Реєстрі виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 37. Особливості створення організації розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування

1. Організація розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування створюється та включається до Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності

виробника відповідно до Закону України «Про управління відходами», з урахуванням особливостей, встановлених цією статтею.

2. Організація розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування може створюватися виключно за всіма видами відходів пакування.

3. Виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, може бути членом лише однієї організації розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування за кожним видом відходів пакування, що утворюються внаслідок споживання/використання продукції такого виробника.

4. Одна й та сама особа не може бути керівником кількох організацій розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування.

Стаття 38. Особливості включення до Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, внесення змін до Реєстру та виключення з Реєстру

1. До Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника включаються організації розширеної відповідальності виробників і виробники, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника індивідуально.

2. Включення організації розширеної відповідальності виробників та/або виробника, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника індивідуально, до Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, внесення змін у Реєстр щодо такої організації/виробника та виключення її з Реєстру відбувається у порядку, передбаченому Законом України «Про управління відходами», з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

3. У заяві про включення організації розширеної відповідальності виробників до Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника має бути зазначено види відходів пакування, щодо яких виконуватимуться зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, передані такій організації, або щодо яких виробник, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, виконує такі зобов'язання індивідуально.

4. До заяви про включення до Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника додається план управління відходами пакування на п'ять років, який містить:

1) для виробника, на якого поширюється розширена відповідальність виробника, що виконує такі зобов'язання індивідуально:

- а) прогнозовані щорічні обсяги пакування, які буде введено в обіг таким виробником;
 - б) інформацію про матеріали, з яких виготовлено пакування, щодо відходів якого такий виробник здійснюватиме зобов'язання з розширеної відповідальності виробника у сфері управління відходами пакування;
 - в) відомості про систему управління відходами пакування, яка створена та/або фінансується виробником для забезпечення виконання зобов'язань із розширеної відповідальності виробника;
 - г) обсяги відходів пакування, які планується роздільно збирати та рециклінгувати (за категоріями та видами пакування, визначеними в Додатку 2 до цього Закону);
 - г) фінансовий план функціонування системи управління відходами пакування;
 - д) опис технічної інфраструктури управління відходами пакування, що буде залучена до виконання виробником зобов'язань із розширеної відповідальності виробника індивідуально;
 - е) методи підготовки до повторного використання та рециклінгу відходів пакування, які плануються до застосування, щодо кожного виду відходів пакування;
- 2) для організацій розширеної відповідальності виробників:
- а) прогнозовані щорічні обсяги пакування, які будуть введені в обіг членами (учасниками) організації;
 - б) інформацію про матеріали пакування, введеного в обіг членами (учасниками) організації, щодо відходів якого організацією виконуватимуться передані їй зобов'язання з розширеної відповідальності виробника у сфері управління відходами;
 - в) план управління відходами такої організації у сфері управління відходами пакування;
 - г) обсяги відходів пакування кожного виду, які планується роздільно збирати та рециклінгувати (за категоріями та видами пакування, визначеними в додатку 2 до цього Закону);
 - г) план географічного покриття та охоплення населення системою управління відходами пакування;
 - д) опис наявної та перспективної інфраструктури приймання та/або роздільного збирання та рециклінгу відходів пакування;
 - е) методи підготовки до повторного використання та рециклінгу відходів пакування, які плануються до застосування щодо кожного виду відходів пакування;
 - є) фінансовий план забезпечення функціонування системи управління відходами пакування, в тому числі методологію розрахунку фінансового

внеску члена організації за виконання обов'язків із розширеної відповідальності виробника у сфері управління відходами пакування.

5. Виключення організації розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування з Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, здійснюється за підстав, передбачених Законом України «Про управління відходами», з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

6. Підставою виключення виробника, що обрав індивідуальну форму виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника у сфері управління відходами пакування, або організації розширеної відповідальності виробника пакованої продукції з Реєстру суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, крім підстав, зазначених у частині п'ятій цієї статті, може бути:

1) невиконання протягом попереднього календарного року обов'язку щодо фінансування роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів на території України — за поданням центрального органу, що реалізує державну політику у сфері управління відходами;

2) невиконання протягом попереднього календарного року зобов'язання із фінансування й організації збирання та приймання комерційного пакування — за поданням центрального органу, що реалізує державну політику у сфері управління відходами;

3) неподання протягом попередніх двох календарних років звітності, передбаченої цим Законом;

4) невиконання протягом попереднього календарного року обов'язку щодо фінансування маркування ємностей для збирання відходів пакування;

5) невиконання протягом попередніх двох календарних років обов'язку щодо фінансування вивчення морфологічного складу змішаних побутових відходів у випадках, коли законодавством передбачений обов'язок проведення таких досліджень.

Стаття 39. Обов'язки організації розширеної відповідальності виробників у сфері пакування

1. Для виконання своєї функції в системі розширеної відповідальності виробника організація розширеної відповідальності виробників у сфері пакування здійснює обов'язки, передбачені Законом України «Про управління відходами», з урахуванням особливостей, встановлених цією статтею.

2. Організація розширеної відповідальності виробників у сфері пакування:

1) забезпечує фінансування роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів;

2) забезпечує фінансування та організацію збирання відходів комерційного пакування;

3) забезпечує фінансування та організацію перевезення, підготовку до повторного використання, рециклінгу або інших операцій з відновлення, видалення відходів пакування у складі побутових відходів та комерційного пакування, непридатних до повторного використання та рециклінгу;

4) веде облік маси прийнятих, роздільно зібраних, рецикльованих відходів пакування та підготовленої до повторного використання пакування багаторазового використання (за видами і категоріями пакування, визначеними в Додатку 2 до цього Закону);

5) забезпечує фінансування та організацію проведення інформаційно-роз'яснювальної та просвітницької роботи серед населення щодо безпечного та ресурсозберігаючого управління відходами пакування, інформування утворювачів відходів пакування про заходи, яких вони можуть вживати для запобігання утворенню відходів, засміченню та забрудненню відходами пакування, про придатність пакування до повторного використання та рециклінгу, про наявні системи та пункти приймання і роздільного збирання відходів пакування, що утворилися внаслідок використання їхньої продукції;

6) забезпечує фінансування та організацію збирання даних і звітування про пакування, введене ними в обіг в Україні, даних про збирання та оброблення відходів пакування, з конкретизацією у відповідних випадках потоків матеріалу відходів пакування, а також інших даних, релевантних для оцінки досягнення цільових показників у сфері управління відходами пакування, закріплених у цьому Законі;

7) здійснює фінансування маркування ємностей для збирання пакування відповідно до вимог статті 16 цього Закону;

8) забезпечує фінансування вивчення морфологічного складу змішаних побутових відходів у випадках, коли законодавством передбачено обов'язок проведення таких досліджень.

3. Члени (учасники) організації розширеної відповідальності виробників зобов'язані надавати організації інформацію про:

1) обсяг пакування, введеного в обіг протягом попереднього календарного року, за видами та форматами;

2) обсяг пакування багаторазового використання, введеного в обіг вперше протягом попереднього календарного року, за видами та форматами;

3) придатність пакування для рециклінгу, компостування та інших операцій з відновлення відходів;

4) вміст у введеному в обіг пакуванні сировини, отриманої внаслідок рециклінгу відходів та/або біопластику.

4. Організація розширеної відповідальності виробників опубліковує та оновлює в установлені цим Законом строки на своєму офіційному вебсайті інформацію про:

1) розмір внесків у розрахунку на одну тону відходів пакування за видами та форматами пакування, розширена відповідальність щодо яких передана цій організації її членами;

2) членів (учасників), які входять до організації;

3) порядок відбору суб'єктів господарювання, що надають послуги зі роздільного збирання та/або оброблення відходів пакування.

5. Для виконання своїх обов'язків організація розширеної відповідальності виробників укладає з суб'єктами господарювання у сфері управління відходами пакування договори про здійснення операцій з управління відходами пакування, передбачених цим Законом.

6. Організація розширеної відповідальності виробників має право власності на відходи комерційного пакування з моменту, коли власник або утворювач відходів позбувся відходів шляхом поміщення в контейнер або передав до центру збирання відходів, а щодо відходів пакування у складі побутових відходів – з моменту, коли суб'єкт господарювання у сфері управління відходів, що виконує послугу з питань перевезення таких відходів, доставив такі відходи до пункту їх прийому організацією розширеної відповідальності виробників.

7. За невиконання обов'язків щодо забезпечення фінансування та/або організації роздільного збирання, підготовки відходів пакування до повторного використання та рециклінгу або іншого відновлення організація розширеної відповідальності виробників несе адміністративно-господарську відповідальність, встановлену цим законом.

Стаття 40. Фінансові внески членів (учасників) організації розширеної відповідальності виробників у сфері управління відходами пакування

1. Для виконання організацією розширеної відповідальності виробників переданих організації зобов'язань члени (учасники) організації сплачують фінансові внески в порядку, встановленому статутом або прийнятими відповідно до нього внутрішніми документами організації.

Методика розрахунку фінансових внесків членів (учасників) організації розширеної відповідальності виробників розробляється з урахуванням коефіцієнтів, що враховують ступінь придатності пакування до рециклінгу та компостування, вміст у пакуванні вторинної сировини, утвореної внаслідок рециклінгу, та/або біопластику, затверджується Кабінетом Міністрів України.

2. Розмір фінансового внеску у відповідному календарному році розраховується організацією розширеної відповідальності виробників за видами та форматами пакування, щодо яких зобов'язання з розширеної відповідальності виробників передані організації її членами, на основі затвердженої нею методики та має включати:

1) плату за покриття витрат щодо реалізації організацією зобов'язань у сфері управління відходами пакування, передбачених частиною другою статті 39 цього Закону;

2) плату за покриття адміністративних витрат організації;

3) плату за фінансову гарантію щодо невиконання зобов'язань в рамках системи розширеної відповідальності виробника;

4) витрати на ведення обліку, підготовку звітності та проведення аудитів.

3. Розмір фінансового внеску члена (учасника) організації розширеної відповідальності виробників у відповідному році має бути встановлений такою організацією та оприлюднюється на її вебсайті до 1 листопада попереднього року.

4. Розмір фінансового внеску члена (учасника) організації розширеної відповідальності виробників може переглядатися організацією розширеної відповідальності виробників не частіше одного разу протягом року, на який такий розмір встановлений, у разі зміни розміру витрат на забезпечення здійснення операцій з управління відходами пакування, передбачених цим Законом.

Інформація про зміну розміру фінансового внеску члена (учасника) організації розширеної відповідальності виробників не пізніше, ніж за місяць до початку застосування нового розміру такої плати.

5. З метою визначення розміру фінансового внеску члена (учасника) організації розширеної відповідальності виробників члени (учасники) надають організації розширеної відповідальності виробників інформацію про прогнозовану масу пакування за видами та форматами, що планується до введення в обіг у відповідному році.

Стаття 41. Особливості взаємодії організацій розширеної відповідальності виробників та сільських, селищних, міських рад

1. Виконавчий орган сільської, селищної, міської ради організовує роздільне збирання відходів пакування у складі побутових відходів та передає роздільно зібрані відходи пакування у складі побутових відходів організації (організаціям) розширеної відповідальності виробників, що здійснює (здійснюють) фінансування роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів на території відповідної територіальної громади за тими видами пакування, за якими виробниками таким організаціям передані зобов'язання з розширеної відповідальності виробника.

Організація розширеної відповідальності виробників, з якою виконавчим органом сільської, селищної, міської ради укладено договір щодо фінансування приймання та роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів, самостійно, або кілька таких організацій спільно (на основі договірних відносин між такими організаціями), забезпечує (забезпечує) фінансування роздільного збирання відходів пакування за всіма

видами пакування у складі побутових відходів на території відповідної територіальної громади.

У разі, якщо законодавством встановлені цільові показники роздільного збирання відходів пакування, такі цільові показники роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів закріплюються в договорі між виконавчим органом сільської, селищної, міської ради та організацією розширеної відповідальності виробників.

2. Сільська, селищна, міська рада визначає кількість і місця для розміщення пунктів збирання відходів комерційного пакування, а організація (організації) розширеної відповідальності виробника, що здійснює (здійснюють) фінансування роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів на території відповідної територіальної громади фінансує (фінансують) створення таких пунктів збирання.

При цьому виконавчі органи сільських, селищних, міських рад укладають договір з однією з організацій розширеної відповідальності виробників, що здійснює фінансування роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів на території відповідної територіальної громади, про організацію таких пунктів збирання в місцях і кількості, визначених відповідною сільською, селищною, міською радою. Роздільно зібрані в таких пунктах збирання відходи розподіляються між організаціями розширеної відповідальності виробників, що співфінансують роботу такого пункту збирання відповідно до видів пакування, виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника щодо яких передані відповідним організаціям.

3. У разі невиконання організацією відповідальності виробників зобов'язань щодо фінансування приймання та/або роздільного збирання відходів пакування у складі побутових відходів, інших вимог щодо організації управління відходами пакування на території відповідної територіальної громади виконавчий орган відповідної сільської, селищної, міської ради має право розірвати такий договір з одночасним інформуванням про це центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами.

РОЗДІЛ ІХ. СИСТЕМИ ЗБИРАННЯ ВІДХОДІВ ПАКОВАННЯ

Стаття 42. Основні засади функціонування систем збирання відходів пакування

1. Роздільне збирання всіх відходів пакування здійснюється у спосіб, що створює передумови для подальшої підготовки пакування багаторазового використання до повторного використання, а відходів пакування, що відповідно до частини другої статті 11 цього Закону та прийнятих відповідно до нього нормативно-правових актів відповідає критеріям проєктування пакування, придатного для рециклінгу, — для здійснення рециклінгу.

2. Спалювання або видалення відходів пакування, що відповідає критеріям проектування пакування, придатного для рециклінгу (за винятком відходів, що утворюються в результаті подальших операцій з оброблення роздільно зібраних відходів пакування, рециклінг яких неможливий або не забезпечує найкращого екологічного результату), не допускається.

3. Роздільне збирання відходів пакування має базуватись на таких принципах:

1) відкритість для участі економічних операторів відповідних секторів, уповноважених органів і третіх сторін, які здійснюють управління відходами від їхнього імені;

2) забезпечення охоплення системами та інфраструктурою роздільного збирання всієї території України та всіх видів відходів пакування від усіх видів діяльності, з урахуванням чисельності населення, очікуваних обсягів і складу відходів пакування, доступності та наближеності до утворювачів відходів;

3) недискримінаційність доступу суб'єктів господарювання до таких систем та інфраструктури — зокрема, з метою забезпечення охоплення роздільним збиранням відходів пакування від імпортованої продукції.

Правила здійснення роздільного збирання відходів пакування затверджуються Кабінетом Міністрів України.

3. Системи комплексного збирання та сортування відходів пакування мають розроблятися таким чином, щоб забезпечувати пріоритетний доступ до сировини, отриманої внаслідок здійснення рециклінгу, для використання в тих ланцюгах виробництва, що можуть забезпечувати збереження високої якості матеріалу з мінімальними втратами кількості, якості або функціональності.

Стаття 43. Цільові показники роздільного збирання для окремих видів пакування

1. З метою досягнення цілей державної політики, визначених у частині другій статті 4 цього Закону, встановлюються цільові показники збирання для таких видів пакування:

- 1) одноразові пластикові пляшки для напоїв об'ємом до трьох літрів;
- 2) одноразові металеві банки для напоїв об'ємом до трьох літрів.

2. Цільовий показник роздільного збирання пакування, що зазначеного в частині першій цієї статті, до 1 січня 2037 року має становити не менше ніж 90%. Цільові показники роздільного збирання до 1 січня 2037 встановлюються Кабінетом Міністрів України.

**Такі показники мають встановлюватись відповідно до імплементаційного плану, узгодженого із Європейською Комісією.*

3. Вимоги цієї статті не поширюються на таке пакування:

1) пакування, в якому вводяться в обіг та/або розповсюджуються молоко та питні молочні продукти;

2) пакування, в якому вводяться в обіг та/або розповсюджуються вина (в тому числі ароматизовані, виготовлені з фруктів та овочів інших, ніж виноград) та інші продукти виноградарства;

3) пакування, в якому вводяться в обіг та/або розповсюджуються міцні алкогольні напої;

4) одноразові пластикові пляшки для напоїв та одноразові металеві банки для напоїв об'ємом менш ніж 0,1 літра.

4. Рішення про встановлення цільових показників роздільного збирання відходів пакування з метою забезпечення достатності їх збирання для досягнення мінімальних цільових показників із рециклінгу за іншими видами пакування ухвалюється Кабінетом Міністрів України.

Стаття 44. Депозитно-поворотна система

1. З метою стимулювання роздільного збирання відходів пакування запроваджуються депозитно-поворотні системи, що передбачають оплату користувачем/споживачем депозиту за пакування в момент придбання пакованої продукції в пакуванні, що належить до відповідної системи, та відшкодування депозиту користувачу/споживачу після повернення пустого пакування до визначених пунктів збирання. Депозитно-поворотні системи запроваджуються на добровільній або обов'язковій основі. Депозит має сплачуватися на всіх етапах постачання продукції від її виробника до кінцевого користувача/споживача. Заборонено вимагати придбання нової продукції для отримання відшкодування за повернення пакування.

2. Обов'язкова депозитно-поворотна система запроваджується щодо пакування, цільові показники роздільного збирання для якого встановлено у статті 43 цього Закону. Обов'язкова депозитно-поворотна система запроваджується на всій території України та поширюється на все пакування продукції, зазначене в частині другій цієї статті, введене в обіг в Україні, в тому числі імпортоване.

3. Суб'єкти господарювання, що працюють у секторі HORECA, можуть не стягувати депозит за пакування в момент придбання продукції у пакуванні, що належить до депозитно-поворотної системи, за одночасного дотримання таких умов:

1) пакування відкривається безпосередньо у приміщенні, де здійснює господарську діяльність такий суб'єкт господарювання;

2) продукція споживається безпосередньо у приміщенні, де здійснює господарську діяльність такий суб'єкт господарювання;

3) порожнє пакування після споживання продукції повертається у приміщенні, де здійснює господарську діяльність такий суб'єкт господарювання.

4. Добровільну депозитно-поворотну систему може бути створено виробниками, імпортерами та кінцевими розповсюджувачами продукції, що

вводиться в обіг та розповсюджується у пакуванні, на яке не поширюється обов'язкова депозитно-поворотна система.

5. Депозитно-поворотні системи, створені відповідно до цієї статті, мають відповідати вимогам, передбаченим у Додатку 9 до цього Закону.

** За Регламентом – строк до 1 січня 2029 р. щодо тих, що створені на виконання норм цього Регламенту; для тих, що були створені раніше - до 1 січня 2035 року в випадку, коли вони не досягають 90% збирання.*

6. Порядок створення та функціонування обов'язкової депозитно-поворотної системи затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 45. Співвідношення депозитно-поворотних систем, систем повторного використання пакування і роздільного збирання відходів пакування

1. З метою сприяння належному управлінню відходами пункти прийому пакування одних і тих самих форматів пакування багаторазового використання та пакування, що належить до депозитно-поворотних систем, мають розташовуватись у місцях, доступних та зручних для кінцевих користувачів/споживачів.

2. Системи повторного використання пакування можуть передбачати стимули для повернення пакування багаторазового використання після використання/споживання продукції, для якої воно використовувалося, зокрема:

1) створення депозитно-поворотних систем, що відповідають мінімальним вимогам до депозитно-поворотної системи, передбаченим Додатком 10, для пакування багаторазового використання у форматах, відмінних від форматів, зазначених у частині другій статті 43 цього Закону;

2) стягнення кінцевими розповсюджувачами плати за використання одноразового пакування та інформування користувачів/споживачів про ціну одноразового пакування.

3. Добровільна депозитно-поворотна система може створюватись виробниками певної пакованої продукції, може охоплювати один або кілька видів пакування та може одночасно виконувати функції організації розширеної відповідальності виробників від імені виробників, пакування яких бере участь у такій системі, за умови підтвердження відповідності мінімальним вимогам, передбаченим Додатком 10, та спроможності виконувати відповідні обов'язки, передбачені цим Законом.

РОЗДІЛ X. РЕЦИКЛІНГ ВІДХОДІВ ПАКОВАННЯ

Стаття 46. Мінімальні цільові показники з рециклінгу відходів пакування та правила обрахунку їх досягнення

1. Встановлюються такі мінімальні цільові показники з рециклінгу відходів пакування:

1) до 31 грудня 2035 року:

а) загальна частка відходів пакування за вагою, що проходить операції з рециклінгу повинна становити не менше 65% від ваги утворених відходів;

б) частка за вагою кожного з видів пакування, яке виготовлене з наведених нижче матеріалів що проходить операції з рециклінгу повинна становити не менше 65 % від ваги утворених відходів повинна становити не менше ніж:

50 % для пластику;

25 % для дерева;

70 % для чорних металів;

50 % для алюмінію;

70 % для скла;

75 % для паперу та картону;

2) до 31 грудня 2037 року:

а) загальна частка відходів пакування за вагою, що проходить операції з рециклінгу повинна становити не менше 70% від ваги утворених за рік відходів пакування;

б) частка за вагою кожного з видів пакування, яке виготовлене з наведених нижче матеріалів що проходить операції з рециклінгу повинна становити не менше 65% від ваги утворених за рік відходів пакування повинна становити не менше ніж:

55 % для пластику;

30 % для дерева;

80 % для чорних металів;

60 % для алюмінію;

75 % для скла;

85 % для паперу та картону;

2. У разі неможливості досягнення мінімальних цільових показників з рециклінгу, закріплених у підпункті «б» пункту 1 та підпункті «б» пункту 2 частини першої цієї статті у передбачені строки, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері управління відходами може звернутись до Кабінету Міністрів України щодо необхідності прийняття рішення про відступ (**** до обговорення термін «відступ»; пропонується розглянути як альтернативу «відхилення»***) від таких цільових показників на строк, що не перевищує 5 років, за дотримання таких умов:

1) відступ від мінімального цільового показника, або сума відступів за двома мінімальними цільовими показниками з рециклінгу не може перевищувати 15%;

2) внаслідок застосування такого відступу жоден мінімальний цільовий показник з рециклінгу не становить менше, ніж 30%;

3) мінімальний цільовий показник з рециклінгу, передбачений абзацами шостим та сьомим підпункту «б» пункту 1 частини першої цієї статті не може становити 60%, а мінімальний цільовий показник з рециклінгу, передбачений абзацами шостим та сьомим підпункту «б» пункту 2 частини першої цієї статті не може становити 70%.

Відповідний запит на отримання відступу повинен бути поданий не пізніше, ніж за 24 місяці до закінчення терміну для досягнення відповідних мінімальних цільових показників та повинен містити імплементаційний план досягнення відповідних мінімальних цільових показників, складений з урахуванням вимог, закріплених у Додатку 10 до цього Закону, та попередньо узгоджений із Європейською Комісією.

** Вказані строки вже з урахуванням перехідних періодів, що могли б стати основою для імплементаційних планів.*

3. Для розрахунку ступеня досягнення мінімальних цільових показників із рециклінгу пакування, зазначених у частині першій цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, враховує такі показники:

1) вагу відходів пакування, утворених протягом календарного року, щодо якого здійснюється розрахунок;

2) вагу відходів пакування, що пройшли операції з рециклінгу протягом календарного року, щодо якого здійснюється розрахунок.

4. Вага відходів пакування, утворених протягом календарного року, щодо яких здійснюється розрахунок, обчислюється на основі даних про обсяг пакування, введеного в обіг протягом відповідного календарного року або розпакованого виробником, на якого поширюється розширена відповідальність виробника та який не є кінцевим користувачем/споживачем пакованої продукції, та кількість відходів пакування, що утворилися протягом відповідного календарного року.

Методологія розрахунку мінімальних цільових показників з рециклінгу відходів пакування затверджується Кабінетом Міністрів України.

5. Дані щодо комбінованого пакування та іншого пакування, яке складається з більш ніж одного матеріалу, включається до розрахунку та обліковується за кожним із матеріалів, крім випадків, коли вміст певного матеріалу становить менш ніж 5 відсотків за вагою.

6. Вага відходів пакування, що пройшли операції з рециклінгу протягом календарного року, щодо якого здійснюється розрахунок, розраховується як вага пакування, що стало відходами, яке (після проходження всіх процедур перевірки, сортування та попередніх операцій з відокремлення матеріалів, що не піддаються рециклінгу, для забезпечення високоякісного рециклінгу)

надійшло до рециклінгу та було рецикльоване у продукцію, матеріали або речовини.

Вага відходів для цілей цієї частини вимірюється безпосередньо перед здійсненням операцій з їх рециклінгу.

** За Регламентом вага відходів пакування, що підлягають переробці, вимірюється в момент, коли ці відходи надходять до операції з рециклінгу. Проте є і можливість відступу, яку пропонується обговорити додатково.*

Як відступ від першого підпункту цього пункту, вага відходів пакування, що підлягають рециклінгу, може вимірюватися на виході з будь-якої операції сортування за умови, що:

(a) такі відходи після сортування фактично підлягають подальшому рециклінгу;

(b) вага матеріалів або речовин, вилучених у результаті подальших операцій, що передують рециклінгу та не підлягають подальшому рециклінгу, не включається до маси відходів, задекларованих як рецикльовані.

7. Вимоги до якості відсортованих відходів пакування та середні значення втрат відсортованого пакування для різних видів пакування затверджуються Кабінетом Міністрів України.

8. Під час обрахування показника ваги відходів пакування, яке пройшло операції з рециклінгу протягом календарного року, до ваги відходів пакування, зазначених у частині четвертій цієї статті, може бути додана:

1) вага біорозкладних відходів пакування, що пройшли аеробну або анаеробну обробку, якщо внаслідок цієї обробки утворився компост, дигестат або інший продукт з аналогічною кількістю рецикльованого матеріалу, відносно вхідних матеріалів, який може буде використаний як рецикльований продукт, матеріал або речовина;

2) якщо продукт рециклінгу використовується для внесення в ґрунт, такі відходи можуть вважатись рецикльованими за умови, що таке їх використання має переваги для сільського господарства або покращення екологічної ситуації;

3) вага матеріалів із відходів пакування, щодо яких оголошено про припинення статусу відходів, за умови, що такі матеріали призначені для подальшої переробки на продукти, матеріали або речовини, що використовуватимуться для початкової мети пакування або інших цілей; при цьому не враховується вага відходів, які використовуються для відновлення енергії шляхом спалювання;

4) вага металів, відокремлених після спалювання відходів, пропорційно до частки спалених відходів пакування, за умови, що рецикльовані метали відповідають вимогам до якості для повторного використання;

5) вага дерев'яного пакування, що ремонтується для повторного використання.

Стаття 47. Урахування пакування багаторазового використання під час обрахунку досягнення мінімальних цільових показників рециклінгу

1. Мінімальні цільові показники, передбачені в частині першій статті 46 до цього Закону, встановлені на відповідний календарний рік, можуть бути скориговані на середню частку товарного пакування багаторазового використання, введеного в обіг упродовж трьох років, що передують календарному року, щодо якого обраховується досягнення мінімальних цільових показників рециклінгу, але не більш ніж на 5 відсотків.

2. Коригування мінімальних цільових показників відповідно до частини першої цієї статті відбувається шляхом:

віднімання загальної частки товарного пакування багаторазового використання, введеного в обіг/наданого на ринок протягом періоду розрахунку мінімальних цільових показників рециклінгу — для обрахунку досягнення загальних мінімальних цільових показників з рециклінгу;

віднімання частки товарного пакування використання з відповідного матеріалу, введеного в обіг/наданого на ринок протягом періоду розрахунку мінімальних цільових показників рециклінгу — для обрахунку досягнення мінімальних цільових показників із рециклінгу за видами пакування.

Стаття 48. Експорт та імпорт відходів пакування

1. Відходи пакування можуть бути експортовані за межі України для підготовки до повторного використання, рециклінгу та інших операцій з відновлення або імпортовані в Україну для рециклінгу і підготовки до повторного використання відходів із дотриманням вимог Базельської конвенції про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх видаленням, міжнародних договорів та законодавства України про транскордонні перевезення.

2. Відходи пакування, які були експортовані, враховуються при обчисленні показників із рециклінгу відходів пакування за умови надання документів, що підтверджують передачу таких відходів суб'єктам господарювання у сфері управління відходами, які мають дозвіл на здійснення рециклінгу та інформації щодо здійснення операцій з рециклінгу. Підтвердженням здійснення операцій з рециклінгу вважаються:

а) документи, що детально визначають тип відходів, їх кількість, пункт призначення, маршрут перевезення та задіяні для цього засоби; документи надаються для кожного перевезення відходів пакування;

б) інформація щодо здійснення процесу рециклінгу або відновлення, що надається суб'єктом управління відходами за кордоном та має містити:

опис використовуваних процесів;

детальну інформацію про відновлені або піддані рециклінгу матеріали;

усі сертифікати або стандарти, яких дотримано у процесі;

інформацію щодо дотримання екологічних вимог, що є еквівалентними до вимог, встановлених в Україні.

3. Відходи пакування, які були імпортовані в Україну, не враховуються при обчисленні виконання показників із рециклінгу, які встановлені цим Законом.

РОЗДІЛ ХІ. БАЗИ ДАНИХ І ЗВІТНІСТЬ

У СФЕРІ ПАКОВАННЯ ТА ВІДХОДІВ ПАКОВАННЯ

Стаття 49. Бази даних у сфері пакування та відходів пакування

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері управління відходами, забезпечує створення та функціонування баз даних у сфері пакування, що мають містити щонайменше такі дані:

1) інформацію про обсяги, характеристики та еволюцію потоків пакування та відходів пакування;

2) для товарного, групового та транспортного пакування:

а) вагу кожної категорії пакування, що утворюється на території України (вага виробленого та імпортованого пакування, а також пакування, яке зберігається в Україні, за винятком ваги експортованого пакування);

б) кількість/обсяг/вагу пакування багаторазового використання;

3) для відходів товарного, групового та транспортного пакування: кількість пакування, введеного в обіг на території України, або пакування, продукція в якому була розпакована виробником, який не є кінцевим користувачем/споживачем, кількість/обсяг/вагу утворених відходів пакування, кількість/обсяг/вагу відходів пакування, що була видалена, відновлена та пройшла операції з рециклінгу (для кожної категорії пакування); рівень роздільного збирання форматів пакування, що охоплюються обов'язковою депозитно-поворотною системою.

Форма подання даних, передбачених цією частиною, зазначена у Додатку 11 до цього Закону.

2. Бази даних у сфері пакування та відходів пакування мають бути доступними для широкої громадськості у форматі, придатному для машинного зчитування, що дає змогу отримати доступ до актуальних даних про звітність і вартість управління відходами пакування, а також забезпечує їхню сумісність та можливість повторного використання даних. Такі дані надаються українською мовою шляхом:

1) опублікування на вебсайтах або за допомогою інших засобів електронного зв'язку;

2) надання в установленому законодавством порядку публічних звітів.

Положення цієї частини мають застосовуватися із урахуванням обмежень доступу до конфіденційної інформації та щодо захисту персональних даних.

Стаття 50. Звітність у сфері пакування та відходів пакування

1. Звітність у сфері управління пакуванням та відходами пакування включає в себе:

1) звітність організацій розширеної відповідальності виробників і виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, що виконують зобов'язання із розширеної відповідальності виробник індивідуально;

2) звітність суб'єктів господарювання, на яких поширюється досягнення цільових показників щодо пакування багаторазового використання, інших цільових показників, встановлених цим Законом та/або відповідно цього Закону;

3) звітність суб'єктів управління відходами у сфері управління відходами пакування.

2. Організації розширеної відповідальності виробників та виробники, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, що виконують зобов'язання із розширеної відповідальності виробник індивідуально, у випадку, якщо пакування, щодо якого вони виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, становить понад 10 тонн на календарний рік, щороку до 1 червня подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, через інформаційну систему управління відходами звіт за попередній календарний рік, в якому зазначають:

1) реєстраційні номери у Реєстрі суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника та Реєстрі виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника (для організацій розширеної відповідальності виробників та уповноважених представників — реєстраційні номери всіх виробників, яких вони представляють);

2) звітний період;

3) вагу пакування (за матеріалами та категоріями відповідно до Додатка 2 до цього Закону), введеного в обіг на території України або розпакованого виробником, на якого поширюється розширена відповідальність виробника на території України і які не є кінцевими користувачами/споживачами;

4) заходи, вжиті ними в межах реалізації зобов'язань з розширеної відповідальності виробника;

5) кількість за вагою за категоріями відходів пакування, як визначено в Таблиці 2 Додатка 2, зібраних і відправлених на сортування;

6) кількість за вагою за категоріями відходів пакування, що пройшли операції з рециклінгу, відновлених та видалених в Україні або експортованих за її межі відповідно до Таблиці 3 Додатка 13;

7) кількість за вагою окремо зібраних одноразових пластикових пляшок для напоїв об'ємом до трьох літрів та одноразових металевих контейнерів для напоїв об'ємом до трьох літрів відповідно до Таблиці 4 Додатка 13.

**Додаткової оцінки потребує співвідношення з операторами депозитної та ре-юз систем, але в цілому ці зобов'язання стосуються випадків, у разі, якщо на зазначених суб'єктів покладається розширена відповідальність виробника.*

3. Організації розширеної відповідальності виробників та виробники, на яких поширюється розширена відповідальність виробника і які обрали індивідуальну форму виконання зобов'язань з розширеної відповідальності виробника, у випадку, якщо маса пакування, щодо якого вони виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника, не перевищує 10 тонн на календарний рік, щороку до 1 червня подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, через інформаційну систему управління відходами звіт за попередній календарний рік, в якому зазначають:

1) реєстраційні номери у Реєстрі суб'єктів, що виконують зобов'язання з розширеної відповідальності виробника та у Реєстрі виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника (для організацій розширеної відповідальності виробників та уповноважених представників — реєстраційні номери всіх виробників, яких вони представляють);

2) звітний період;

3) вагу пакування (за матеріалами), введеного в обіг на території України або розпакованого виробниками, на яких поширюється розширена відповідальність виробника на території України і які не є кінцевими користувачами/споживачами;

4) заходи, вжиті ними в межах реалізації зобов'язань з розширеної відповідальності виробника;

5) кількість за вагою та категорією відходів пакування, як визначено в Таблиці 2 Додатка 2, зібраних і відправлених на сортування;

6) кількість за вагою за категорією відходів пакування, що пройшли операції з рециклінгу, відновлених та видалених в Україні або експортованих за її межі відповідно до Таблиці 3 Додатка 13;

7) кількість за вагою окремо зібраних одноразових пластикових пляшок для напоїв об'ємом до трьох літрів та одноразових металевих контейнерів для напоїв об'ємом до трьох літрів відповідно до Таблиці 4 Додатка 13.

**Додаткової оцінки потребує співвідношення з операторами депозитної та ре-юз систем, але в цілому ці зобов'язання стосуються випадків, у разі, якщо на зазначених суб'єктів покладається розширена відповідальність виробника.*

4. Суб'єкти господарювання, на яких відповідно до цього Закону покладено зобов'язання щодо забезпечення досягнення цільових показників з

повторного використання пакування багаторазового використання, та забезпечення досягнення цільових показників роздільного збирання (у разі їх встановлення Кабінетом Міністрів України) щорічно до 1 червня подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, звіти про досягнення таких цільових показників протягом попереднього календарного року.

Вимоги щодо обсягів та формату звітування визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері управління відходами.

5. Суб'єкти у сфері управління відходами щорічно до 1 червня наступного за звітним року подають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами інформацію про відходи пакування, зазначені в Таблиці 3 Додатка 13, за винятком інформації про обсяги введеного в обіг пакування.

6. Суб'єкти у сфері управління відходами щорічно до 1 квітня наступного за звітним року надають виробникам (у разі індивідуального виконання зобов'язань щодо розширеної відповідальності виробника) або організації розширеної відповідальності виробників, якій доручено виконувати такі зобов'язання (у разі колективного виконання зобов'язань щодо розширеної відповідальності виробника) всю інформацію, необхідну для звітування відповідно до пунктів 5, 6 та 7 частини другої та пунктів 5, 6 та 7 частини третьої цієї статті.

7. Порядок подання звітності у сфері управління відходами пакування та її форма затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

РОЗДІЛ XII. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ПАКОВАННЯМ ТА ВІДХОДАМИ ПАКОВАННЯ

Стаття 51. Відповідальність за порушення законодавства у сфері управління пакуванням та відходів пакування

1. Особи, винні у порушенні законодавства у сфері управління пакуванням та відходами пакування, несуть відповідальність згідно з цим та іншими законами України.

2. За порушення вимог цього Закону центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами, застосовує до відповідних суб'єктів господарювання адміністративно-господарські штрафи за:

а) введення в обіг пакування, що не відповідає вимогам щодо концентрації важких металів та інших речовин, щодо яких цим Законом встановлено обмеження — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

б) недотримання вимог щодо запобігання надмірного використання пакування та обмеження використання окремих форматів пакування — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

в) невиконання вимог цього Закону щодо придатності пакування до рециклінгу — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

г) невиконання вимог щодо мінімального вмісту вторинної сировини у пластиковому пакуванні — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

г) введення в обіг пакування або пакованої продукції без попередньої реєстрації в Реєстрі виробників продукції, щодо якої встановлено розширену відповідальність виробника, — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

д) введення в обіг пакування або пакованої продукції без забезпечення реалізації зобов'язань з розширеної відповідальності виробника індивідуально або без набуття членства в організації розширеної відповідальності виробників — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

е) порушення строку подання звітності у сфері управління відходами пакування або подання звітності у сфері управління відходами пакування, що містить недостовірні дані — у розмірі двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом трьох років вчинення такого самого порушення — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

є) невиконання вимог щодо створення та забезпечення функціонування систем повторного використання пакування багаторазового використання — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

ж) укладення договору з суб'єктом господарювання у сфері управління відходами без дотримання вимоги щодо проведення відкритої конкурентної процедури відбору — у розмірі двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом одного року вчинення такого самого порушення — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

з) невиконання мінімальних цільових показників щодо частки багаторазового пакування — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

и) невиконання вимог щодо надання інформації про право повторного наповнення власного пакування користувача/споживача — у розмірі десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом одного року вчинення такого самого порушення — у розмірі двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

і) невиконання вимог до станцій повторного наповнення власного пакування — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

ї) невиконання зобов'язань сектору HORECA щодо пропозиції пакування багаторазового використання та повторного наповнення власного пакування споживачів під час купівлі готової їжі та напоїв на виніс — у розмірі тридцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

й) ненадання інформації або надання недостовірної інформації на запит центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері управління відходами — у розмірі десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за повторне протягом одного року вчинення такого самого порушення — у розмірі двадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

**Питання інших штрафів, зокрема щодо невиконання цільових показників збирання відходів пакування (у разі їх встановлення), порушення інших вимог управління відходами пакування на ланцюжку всього управління такими відходами буде фіналізовано за результатами фінальної моделі. Тому приймаються додаткові пропозиції та коментарі в цій частині.*

3. Рішення про накладення штрафів, передбачених цією статтею, приймається уповноваженим органом і надсилається порушнику протягом 15 днів з дня виявлення порушення законодавства у сфері управління пакуванням та відходами пакування.

4. Штраф підлягає сплаті протягом 15 днів, наступних за днем отримання відповідного рішення про його накладення, крім випадку оскарження відповідного рішення протягом цього ж строку.

5. У разі залишення без змін рішення про накладення штрафу за результатами його оскарження особа зобов'язана сплатити штраф протягом 15 днів, наступних за днем отримання рішення компетентного органу про результати розгляду скарги або набрання законної сили відповідним рішенням суду.

6. У разі несплати штрафу в установлений строк рішення про накладення штрафу набуває статусу виконавчого документа і передається до органу державної виконавчої служби для примусового виконання.

7. Сплачені штрафи зараховуються до Державного бюджету України.

8. Рішення про накладення адміністративно-господарського штрафу може бути оскаржено за процедурою, передбаченою Законом України «Про адміністративну процедуру», або до суду.

РОЗДІЛ XIII. ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію з 1 січня календарного року, наступного за спливом шести місяців з дня набрання ним чинності, крім:

****строки будуть додатково уточнені за результатами наданих пропозицій та коментарів, а також додаткових обговорень***

частини другої та третьої статті 9, яка вводиться в дію через п'ять років з дня набрання чинності цим Законом;

частини сьомої статті 10 щодо вилучення пакованої продукції, пакування яких не відповідає вимогам цього Закону, якщо така продукція була введена в обіг до набрання чинності цим Законом, частин першої – шостої статті 11, частини шостої статті 16, частини першої статті 22, які вводиться в дію через два роки з дня введення в дію цього Закону;

стаття 44 у частині обов'язкової депозитно-поворотної системи, яка вводиться в дію з 1 січня 2037 року;

статті 51 цього Закону в частині застосування адміністративно-господарських штрафів до виробників, на яких поширюється розширена відповідальність виробника, маса відходів пакування, введеного в обіг якого, у тому числі як пакування пакованої продукції, протягом календарного року, не перевищує 1500 кілограм, які вводяться в дію через три роки з дня введення в дію цього Закону;

****особливості введення в дію інших положень Закону, зокрема в частині вимог до пакування, розширеної відповідальності виробника, запровадження систем повторного використання, тощо будуть сформульовані за результатами додаткових обговорень як в рамках цього законопроекту, так і відповідних результатів переговорного процесу в частині строків та можливих перехідних періодів у випадках, де відповідні строки встановлені Регламентом 2025/40.***

2. Установити, що виробники, на яких цим Законом поширюється розширена відповідальність виробника, подають заяву про включення до Реєстру виробників продукції, щодо якої запроваджено розширену відповідальність виробника, до 31 грудня року, в якому введено в дію цей Закон.

3. Установити, що організації розширеної відповідальності виробників створюються та подають заяву про включення до Реєстру організацій розширеної відповідальності виробників до 1 липня року, наступного за роком, в якому введено в дію цей Закон.

4. Установити, що протягом восьми років з дня введення в дію цього Закону (варіант 2 – з 1 липня року, наступного за роком, у якому введено в дію цей Закон) організації розширеної відповідальності виробників зобов'язані укласти договори про організацію приймання та роздільного збирання відходів пакування відповідно до Закону України «Про управління відходами» та цього Закону, а також здійснювати фінансування організації роздільного збирання та приймання відходів пакування у складі побутових відходів відповідно до таких договорів, а також фінансування та організацію роздільного збирання та приймання відходів комерційного із дотриманням таких вимог до покриття територій:

1) протягом перших двох років з дня введення в дію цього Закону (*варіант 2 – з 1 липня року, наступного за роком, у якому введено в дію цей Закон*) – на територіях територіальних громад, на яких проживає більше 500 000 жителів;

2) протягом перших п'яти років з дня введення в дію цього Закону (*або варіант 2*) – на територіях територіальних громад, на яких проживає більше 100 000 жителів;

3) протягом восьми років з дня введення в дію цього Закону (*або варіант 2*) – на територіях територіальних громад, на яких проживає менше 100 000 жителів.

5. Установити, що до введення в дію частини четвертої статті 6 цього Закону рівень концентрації важких металів (свинцю, кадмію, ртуті та шестивалентного хрому) в пакованні чи в її компонентах не повинні перевищувати:

1) 0,06 % за масою через три роки з дня набрання чинності цим Законом;

2) 0,025% за масою через чотири роки з дня набрання чинності цим Законом.

6. Установити, що пакування, що виготовлено в Україні або імпортоване в Україну до набрання чинності вимогами щодо обов'язкового маркування пакування та не відповідає вимогам, передбаченим статтею 15 цього Закону та прийнятим відповідно до неї нормативно-правовим актам, може бути введене в обіг не пізніше, ніж через 3 роки після набрання чинності відповідними вимогами.

7. Установити, що додатки до цього Закону є його невід'ємними частинами та мають таку саму юридичну силу, як і цей Закон.

8. Внести зміни до таких законів України:

....

№. Кабінету Міністрів України:

забезпечити призначення органу державного ринкового нагляду та органів оцінки відповідності у сфері пакування;

забезпечити розробку та прийняття нормативно-правових актів, необхідних для імплементації цього Закону;

забезпечити розробку та прийняття нормативно-правових актів, спрямованих на поліпшення ринкових умов для використання сировини, отриманої внаслідок здійснення операцій з рециклінгу відходів пакування;

забезпечити перегляд чинного регулювання щодо обмеження використання сировини, отриманої внаслідок здійснення операцій з рециклінгу відходів пакування для виготовлення певних видів пакування з метою розширення сфери застосування такої сировини;

№. Кабінет Міністрів України через 5 років після набрання чинності цим Законом проводить оцінку імплементації цього Закону і за потреби розробляє зміни до нього з метою підвищення ефективності державної політики у сфері управління пакуванням та відходами пакування.

**Індикативний перелік продукції, на яку поширюється передбачене цим
Законом визначення терміну «пакування»**

А. Відповідно до підпункту «а» пункту 34 частини першої статті 1 цього Закону

1. Предмети, що вважаються пакуванням:
 - 1) коробки для солодощів (кондитерської продукції);
 - 2) плівкова обгортка на коробках компакт-дисків;
 - 3) спеціальні мішки для поштових відправлень із вкладенням усередину каталогів, журналів, іншої друкованої продукції;
 - 4) підставки/серветки для тістечок, що продаються разом із ними;
 - 5) котушки/гільзи, трубки та циліндри, на які намотується гнучкий матеріал (наприклад, пластикова плівка, алюмінієва фольга, папір), за винятком котушок/гільз, трубок і циліндрів, які є частинами виробничого обладнання і не використовуються для представлення продукції як одиниці товару;
 - 6) горщики для квітів, включно з лотками для насіння, призначені лише для продажу та перевезення рослин, в яких рослини не будуть залишатися постійно;
 - 7) скляні пляшки для ін'єкційних розчинів;
 - 8) шпинделі для компакт-дисків (продаються разом із компакт-дисками, не призначені для їх зберігання);
 - 9) вішаки для одягу, що продаються з предметом одягу;
 - 10) коробки для сірників;
 - 11) стерильні бар'єрні системи (пакети, лотки та матеріали, необхідні для збереження стерильності продукту);
 - 12) сталеві балони для багаторазового використання, які використовуються для різних видів газу, за винятком вогнегасників;
 - 13) пакети для чаю та кави з фольги;
 - 14) коробки для тюбиків зубної пасти.
2. Предмети, що не вважаються пакуванням:
 - 1) квіткові горщики та горщики для рослин, призначені для утримання рослини протягом її життя;
 - 2) коробки для інструментів;
 - 3) шар воску на сирі;
 - 4) оболонки ковбас і сосисок;

- 5) вішаки для одягу, що продаються окремо;
- 6) картриджі для принтерів;
- 7) коробки для компакт-дисків, DVD і відеокасет (продаються разом із компакт-диском, DVD чи відеокасетою всередині);
- 8) шпинделі для компакт-дисків (продаються порожніми, призначені для зберігання);
- 9) розчинні капсули для мийних засобів;
- 10) надгробні світильники (контейнери для свічок);
- 11) механічний ручний млинок (вбудований у ємність багаторазового наповнення, наприклад млинок багаторазового наповнення для перцю).

Б. Відповідно до підпунктів «б» та «в» пункту 34 частини першої статті 1 Закону

1. Предмети, що вважаються пакуванням:

- 1) етикетки, що нанесені безпосередньо на продукт або прикріплені до нього, зокрема наліпки на овочі та фрукти;
- 2) щіточка для туші, що є частиною кришки контейнера;
- 3) клейкі етикетки, прикріплені до іншого елемента пакування;
- 4) скоби;
- 5) пластикові рукави;
- 6) ємності для дозування, які складають частину кришки контейнера для миючих засобів;
- 7) механічний ручний млинок (вбудований у ємність одноразового наповнення, наприклад млинок для перцю, наповнений перцем).

2. Предмети, що не вважаються пакуванням:

- 1) теги радіочастотної ідентифікації (RFID);
- 2) маркування шин у формі наліпок, на які нанесено обов'язкову інформацію щодо ефективності витрат палива та інших параметрів.

В. Відповідно до підпунктів «г» та «т» пункту 34 частини першої статті 1 Закону

1. Предмети, що вважаються пакуванням:

- 1) паперові та пластикові пакети;
- 2) одноразові тарілки та стакани;
- 3) харчова плівка;
- 4) пакування для бутербродів;

- 5) алюмінієва фольга;
 - 6) пластикові чохла для чистого одягу в хімчистках.
2. Предмети, що не вважаються пакуванням:
- 1) палички для розмішування напоїв;
 - 2) одноразові столові прибори;
 - 3) обгортковий папір, що продається окремо користувачам/споживачам;
 - 4) паперові форми для випічки, що продаються порожніми;
 - 5) підставки/серветки для тістечок, що продаються без тістечок;
 - 6) одноразові тарілки та стакани, що не призначені для наповнення у точках продажу.

Категорії та параметри оцінки придатності пакування до рециклінгу

Таблиця 1. Індикативний перелік матеріалів пакування, типів і видів, зазначених у статті 9 Закону

№ категорії	Основний матеріал пакування	Тип пакування	Ілюстративні види пакування (невичерпний перелік)	Кольор/прозорість
1	Скло	Скляне та комбіноване пакування, здебільшого складається зі скла	Пляшки, банки, флакони, косметичні баночки, ємності, ампули, скляні флакони (вапняно-натрієве скло), аерозольні балончики	-
2	Папір/картон	Паперове/ картонне пакування	Коробки, лотки, групове пакування, гнучке паперове пакування (наприклад, плівки, листи, пакети, кришки, конуси, обгортки)	-
3	Папір/картон	Комбіноване пакування, здебільшого складається з паперу або картону	Картонне пакування для рідин і паперові стаканчики (тобто ламіновані поліолефіном та з алюмінієм або без нього), підноси, тарілки та чашки, металізовані або ламіновані пластиком, папір/картон, папір/картон із пластиковими вкладишами/віконцями	-
4	Метал	Сталь або комбіноване	Жорсткі контейнери	-

		пакування, що здебільшого складається зі сталі	(аерозольні балончики, банки, бляшанки з-під фарби, коробки, лотки, бочки, трубки) зі сталі, включно з жерстю та нержавіючою сталлю	
5	Метал	Алюмінієве комбіноване пакування, здебільшого складається з алюмінію – жорстке	Жорсткі формати (банки для харчових продуктів і напоїв, пляшки, аерозолі, бочки, тубики, банки, коробки, лотки) з алюмінію	-
6	Метал	Алюмінієве комбіноване пакування, здебільшого складається з алюмінію – напівжорстке гнучке	Напівжорсткі та гнучкі формати (контейнери та лотки, трубки, фольга, гнучка фольга) з алюмінію	-
7	Пластик	PET – жорстке	Пляшки та фляжки	Прозорі, безколірні/кольорові, непрозорі
8	Пластик	PET – жорстке	Жорсткі формати, відмінні від пляшок і фляг (включно з горщиками, діжками, банками, чашками, одно- та багат шаровими лотками та контейнерами, аерозольними балончиками)	Прозорі, безколірні/кольорові, непрозорі
9	Пластик	PET – гнучке	Плівки	Безколірні/кольорові
10	Пластик	PE – жорстке	Контейнери, пляшки, лотки, горщики та тубики	Безколірні/кольорові

11	Пластик	PE – гнучке	Плівки (включно з багатошаровим пакуванням, та пакуванням, що складається з кількох матеріалів)	Безколірні/кольорові
12	Пластик	PP-жорстке	Контейнери, пляшки, лотки, горщики та тубики	Безколірні/кольорові
13	Пластик	PP-гнучке	Плівки (включно з багатошаровим пакуванням та пакуванням, що складається з кількох матеріалів)	Безколірні/кольорові
14	Пластик	HDPE та PP – жорстке	Ящики та піддони, гофрований пластик	Безколірні/кольорові
15	Пластик	PS та XPS – жорстке	Жорсткі формати (включно з пакуванням для молочних продуктів, лотками, стаканами, іншим пакуванням для їжі)	Безколірні/кольорові
16	Пластик	EPS – жорстке	Жорсткі формати (включно з ящиками для риби, великої побутової техніки та лотками)	Безколірні/кольорові
17	Пластик	Інше жорстке пластикове пакування (зокрема, PVC, PC), включно з тими, що виготовлені з кількох матеріалів	Жорсткі формати (включно з контейнерами середньої місткості для сипучих вантажів, бочками)	-
18	Пластик	Інші гнучкі пластикові формати	Паучі, блістери, термоформоване пакування, вакуумне пакування,	-

			пакування модифікованій атмосфері/ модифікованій вологості (включно з гнучкими контейнерами середньої місткості, пакетами, стретч-плівками)	В 3
19	Пластик	Біорозкладний пластик ¹ – жорстке (зокрема, PLA, PHB) та гнучке (зокрема, PLA)	Жорсткі та гнучкі формати	-
20	Дерево, корок	Дерев'яне пакування (включно з корком)	Палети, ящики, піддони	-
21	Текстиль	Натуральні та синтетичні текстильні волокна	Мішки	-
22	Кераміка та фарфор	Глина, камінь	Горщики, контейнери, пляшки, банки	-

Таблиця 2. Індикативний перелік матеріалів пакування та категорій, зазначених у статті 9

Матеріали	Категорії	Посилання на таблицю 1 цього Додатку
Пластик	PET – жорстке	Категорії 7,8
	PE – жорстке, PP – жорстке, HDPE та PP – жорстке	Категорії 10, 12, 14
	Плівки/ гнучке	Категорії 9, 11, 13, 18
	PS, XPS, EPS	Категорії 15, 16
	Інші жорсткі пластики	Категорія 17
	Біорозкладні (жорстке та гнучке)	Категорія 19

¹ Ця категорія містить пластики, які легко піддаються біологічному розкладанню (тобто доведена здатність перетворювати >90% вихідного матеріалу на CO₂, воду та мінерали за допомогою біологічних процесів протягом 6 місяців), незалежно від сировини, яка використовується для їх виробництва. Біополімери, які не є легко біорозкладними, охоплюються іншими відповідними категоріями пластмас.

Папір/картон	Папір/картон (крім картонного пакування для рідин)	Категорії 2, 3
	Картонне пакування для рідин	Категорія 3
Метал	Алюміній	Категорії 5, 6
	Сталь	Категорія 4
Скло	Скло	Категорія 1
Дерево	Дерево, корк	Категорія 20
Інше	Текстиль, кераміка/фарфор та інше	Категорії 21, 22

Таблиця 3. Класи придатності пакування до рециклінгу

За придатністю пакування до рециклінгу пакування відноситься до класів А, В або С.

Показники придатності до рециклінгу базуються на критеріях проєктування пакування для рециклінгу. Критерії проєктування пакування для рециклінгу передбачають циркулярність використання отриманої вторинної сировини достатньої якості для заміни первинної сировини.

** За Регламентом застосовується з 2030 року.*

Оцінка пакування на основі критеріїв проєктування для рециклінгу проводиться для кожної категорії пакування, переліченої в Таблиці 1, з урахуванням методології, встановленої відповідно до цього Закону та прийнятих відповідно до нього нормативно-правових актів, а також параметрів, встановлених у Таблиці 4 цього Додатка. За результатами оцінки кожної одиниці пакування за вказаними критеріями, таке пакування класифікується за класами А, В або С. Якщо придатність одиниці пакування до рециклінгу становить менш ніж 70%, вона вважається такою, що не відповідає жодному класу придатності до рециклінгу, а отже вважається технічно непридатною для рециклінгу, та відповідно такою, що не може бути введена в обіг.

Оцінка придатності пакування для рециклінгу, що буде застосовуватись у порядку та строки, встановлені цим Законом, має також враховувати придатність пакування до рециклінгу в промислових масштабах. Така нова оцінка має бути проведена на основі кількості (ваги) матеріалу, ефективно рецикльованого з кожної категорії пакування відповідно до методології, встановленої у нормативно-правових актах, прийнятих відповідно до цього Закону.

** За Регламентом застосовується з 2035 року.*

2030	2035	2038
* Часові строки вказані відповідно до Регламенту, потребують додаткової оцінки щодо доцільності/недоцільності перехідних періодів.		

Клас придатності до рециклінгу	Проектування пакування для рециклінгу. Оцінка придатності до рециклінгу на одиницю пакування, за вагою	Клас придатності до рециклінгу (проектування пакування для рециклінгу)	Проектування пакування для рециклінгу. Оцінка придатності до рециклінгу на одиницю пакування, за вагою	Клас придатності до рециклінгу (для оцінки за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах)	Клас придатності до рециклінгу	Проектування пакування для рециклінгу. Оцінка придатності до рециклінгу на одиницю пакування, за вагою	Клас придатності до рециклінгу (для оцінки за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах)
Клас А	95% і вище	Клас А	95% і вище	Клас А за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах	Клас А	95% і вище	Клас А за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах
Клас В	80% і вище	Клас В	80% і вище	Клас В за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах	Клас В	80% і вище	Клас В за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах
Клас С	70% і вище	Клас С	70% і вище	Клас С за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах	Клас С Не може бути введено в обіг	70% і вище	Клас С за критерієм придатності до рециклінгу в промислових масштабах
Технічно не придатне для рециклінгу	Нижче за 70%	Технічно не придатне для рециклінгу	Нижче за 70%	Не придатне для рециклінгу в промислових масштабах	Технічно не придатне для рециклінгу	Нижче за 70%	Не придатне для рециклінгу в промислових масштабах

Таблиця 4. Невичерпний перелік характеристик для встановлення критеріїв проєктування пакування для рециклінгу відповідно до статті 9 цього Закону

Наведені в цій Таблиці параметри слід застосовувати як основу для визначення критеріїв проєктування для рециклінгу, як зазначено у статті 9 цього Закону. Критерії проєктування для рециклінгу в подальшому в застосовуються для розрахунків показників, наведених у Таблиці 3 цього Додатка. Крім того, оцінка параметрів, зазначених у цьому списку, має враховувати:

- можливість відокремлення будь-якого компонента пакування, як вручну кінцевими користувачами/споживачами, так і на переробних підприємствах;
- ефективність процесів сортування та рециклінгу;
- розвиток технологій сортування та рециклінгу (для вирішення можливості перспектив відсортування за майбутніми технологіями, що можуть бути доступними через 2 роки);
- збереження функціональності вторинної сировини, що дає змогу замінити первинну сировину.

При визначенні критеріїв проєктування для рециклінгу слід враховувати функціональність пакування, яку забезпечують наведені нижче параметри.

Параметри для визначення критеріїв проєктування для рециклінгу	Релевантність параметра
Домішки	Домішками вважаються речовини, що додаються до матеріалів для надання їм певних властивостей. Наявність добавок у контейнерах може призвести до неправильного сортування пакування під час сортування та забруднити отриману вторинну сировину
Етикетки	Рівень покриття пакування етикетками може впливати на ефективність процесу сортування. Матеріал, з якого виготовлена етикетка, і тип клею або адгезиву також впливає на якість вторинної сировини
Рукави	Ступінь покриття основного пакування рукавом впливає на можливості сортування через здатність відокремлювати такого рукава від основного пакування. Матеріал, з якого виготовлене пакування, може впливати як на сортування, так і на придатність пакування до рециклінгу.
Кришки та інші малі компоненти пакування	Кришки — це компоненти, що використовуються для закриття або герметизації пакування. Можуть бути різні типи кришок, жорсткі або гнучкі, такі як термоусадочна плівка з контролем несанкціонованого відкриття, підкладки, ковпачки, кришки, ущільнювачі, клапани тощо. Матеріал, з якого виготовлені кришки, може впливати як на сортування, так і на придатність пакування до рециклінгу.

	<p>Кришки, які не міцно прикріплені до пакування, можуть збільшити засмічення внаслідок неправильного управління відходами. Дрібні компоненти пакування, прикріплені до основного корпусу пакування, можуть впливати на роздільне збирання та придатність пакування до рециклінгу. Крім того, такі компоненти можуть бути втрачені під час процесу сортування та рециклінгу</p>
Клеї	<p>Клеї потрібно використовувати таким чином, щоб їх можна було легко відокремити від час рециклінгу чи використання/споживання пакування кінцевому користувачу/споживачу, або таким чином, щоб вони не впливали на ефективність процесів сортування та рециклінгу. Наявність залишків клею на пакуванні може знизити якість (чистоту) вторинної сировини.</p> <p>Клеї, що змиваються, можуть забезпечити відокремлення від основного корпусу пакування та відсутність залишків клею у вторинній сировині.</p>
Барвники	<p>Барвники — це речовини, які надають кольору пакувальному матеріалу.</p> <p>Сильно забарвлені матеріали у папері або пластику можуть спричинити проблеми із сортуванням і знизити якість вторинної сировини.</p>
Склад матеріалів	<p>Бажано використовувати один матеріал або комбінації матеріалів, що дають змогу легко їх розділяти та забезпечують високий вихід вторинної сировини.</p>
Бар'єри/ покриття	<p>Матеріал або речовина, що додається для надання бар'єрних властивостей (бар'єр), або різноманітні матеріали, що наносяться на поверхню для надання інших властивостей (покриття).</p> <p>Наявність бар'єрів або покриттів всередині пакування може ускладнити рециклінг. Рекомендується використовувати комбінації, що забезпечують високий вихід вторинної сировини.</p>
Чорнила та лаки/ друк/ кодування	<p>Чорнила та лаки — це суміші барвників з іншими речовинами, що наносяться на матеріал за допомогою процесу друку чи покриття (чорнило), або захисне покриття, виготовлене зі смоли чи ацетилцелюлози, або обох, розчинених у леткому розчиннику (лаку). Кодування означає друк, нанесений безпосередньо на товарне пакування з метою кодування партій та іншої інформації та брендуння.</p> <p>Використання чорнил із речовинами, що спричиняють занепокоєння, перешкоджає рециклінгу, оскільки ці пакувальні одиниці не підлягають рециклінгу. Друкарські фарби можуть забруднити потік рециклінгу через промивну воду. Також друкарські фарби, які не відділяються, можуть погіршити прозорість потоку рециклінгу</p>
Залишки продукції / простота спустошення	<p>Залишки вмісту пакування можуть впливати на його сортування та придатність для рециклінгу. Проектування</p>

	пакування має забезпечувати легке спорожнення його вмісту, а після утилізації воно має бути повністю злито
Простота розбирання	Компоненти, які міцно з'єднані один з одним, можуть впливати на сортування та придатність пакування до рециклінгу. Проектування пакування може сприяти можливості розділення різних компонентів на різні матеріальні потоки

Пакування, придатне для компостування

Пакування, що вводиться в обіг або надається на ринок, вважається придатним для компостування за таких умов:

а) пакування не є пакуванням багаторазового використання, або продукція, упакована в це пакування, не може бути введена в обіг та надана на ринок без такого пакування;

б) пакування призначене для потрапляння в потік органічних відходів після закінчення його використання;

в) пакування має біорозкладний характер, завдяки чому пакування проходить процес фізичного або біологічного розкладання, включно з анаеробним, перетворюючись зрештою на вуглекислий газ і воду, нову мікробну біомасу, мінеральні солі та, за відсутності кисню, метан;

г) використання такого пакування значно збільшує рівень збирання органічних відходів порівняно з некомпостованими пакувальними матеріалами;

г) використання такого пакування значно зменшує забруднення компосту некомпостованим пакуванням і не спричиняє жодних проблем під час відновлення біовідходів;

д) використання такого пакування не збільшує забруднення потоків некомпостованих пакувальних відходів.

Методологія оцінки зменшення обсягу пакування

Частина А

Критерії ефективності

1. **Захист продукції:** проектування пакування має забезпечувати захист продукції від моменту пакування або наповнення до моменту кінцевого використання/споживання з метою запобігання значному пошкодженню, втраті, псуванню або утворенню відходів відходам. Вимоги можуть передбачати захист від механічних або хімічних пошкоджень, вібрації, стиснення, вологості, втрати вологи, окиснення, впливу світла та кисню, мікробіологічної інфекції, шкідників, погіршення органолептичних властивостей тощо та містити посилання на конкретне законодавство України, що встановлює вимоги до якості продукту.

2. **Процеси виробництва пакування:** пакування має розроблятися таким чином, щоб воно було сумісним із процесами виробництва та наповнення пакування. Процеси виробництва пакування можуть визначати елементи проектування пакування, такі як форма контейнера, допуски товщини, розмір, можливість використання інструментів або специфікації, що мінімізують відходи під час виробництва. Процеси, що здійснюються виробником продукції, також можуть потребувати певних процесів під час проектування пакування, наприклад: встановлення вимог до стійкості до ударів і напружень, механічної міцності, швидкості та ефективності пакувальної лінії, стабільності перевезення, термостійкості, ефективності закриття, мінімального простору над пакуванням або гігієни.

3. **Логістика:** проектування пакування має забезпечувати належний та безпечний розподіл, перевезення, обробку та зберігання пакованої продукції. Вимоги можуть включати узгодження розмірів для оптимального використання простору, сумісність із системами палетування та депалетування, системою обробки та складування, а також цілісність системи пакування під час перевезення та обробки.

4. **Функціональність пакування:** проектування пакування має забезпечувати його функціональність, з урахуванням призначення продукції та особливостей, що зумовлюють її продаж, такі як продаж подарунків або продукції, присвяченої сезонним подіям.

5. **Вимоги до інформації:** проектування пакування має забезпечувати надання кінцевим користувачам/споживачам будь-якої необхідної інформації про саму паковану продукцію, про використання пакування, зберігання та догляд за ним, включно з інструкцією з безпеки. Вимоги можуть включати надання інформації про продукцію, інструкцій щодо зберігання, застосування та використання, штрих-кодів і терміну придатності.

6. Гігієна та безпека: проєктування пакування має забезпечувати безпеку користувача/споживача, а також безпеку та гігієну продукції протягом усього процесу розповсюдження, кінцевого використання/споживання та утилізації пакованої продукції. Вимоги можуть стосуватися також безпечності проєктування, захисту від дітей, від несанкціонованого відкриття, крадіжки, підробок, а також попереджень про небезпеку, чіткої ідентифікації вмісту, пристрою для безпечного відкриття або кришки, що скидається під тиском.

7. Правові вимоги: проєктування пакування має забезпечувати відповідність пакування та пакованої продукції вимогам чинного законодавства України.

8. Вміст вторинної сировини, придатність до рециклінгу та повторного використання: проєктування пакування має забезпечувати можливість повторного використання, рециклінгу та включення рецикльованих матеріалів до пакування з метою виконання вимог цього Закону. Якщо пакування призначене для повторного використання, воно має відповідати вимогам, встановленим цим Законом щодо пакування багаторазового використання. Це означає, що вагу або об'єм пакування ймовірно буде збільшено з метою забезпечення більшої кількості циклів використання пакування або ротацій, сприяння включенню вторинної сировини або підвищенню придатності до рециклінгу.

Частина Б

Методологія оцінки та визначення мінімальної ваги та об'єму пакування

Процедура оцінки мінімальної ваги та об'єму пакування, необхідних для забезпечення функціональності пакування, має бути описана в технічній документації та включати щонайменше:

а) опис результатів оцінки, включно з деталями розрахунку мінімально необхідної ваги та об'єму для пакування; можливі відмінності між виробничими партіями одного й того самого пакування мають бути враховані та задокументовані;

б) опис (для кожного критерію ефективності, як зазначено в частині А цього додатка), який пояснює вимогу до проєктування, що запобігає подальшому зменшенню ваги або об'єму пакування без загрози функціональності пакування, включно з безпекою та гігієною пакованої продукції, пакування та користувача/споживача; опис методу, що використовується для ідентифікації цих вимог до проєктування та пояснення причин, які перешкоджають подальшому зменшенню ваги або об'єму пакування; дослідження всіх можливостей зменшення пакування, зокрема видалення зайвих шарів, що не виконують функцій пакування; заміна одного пакувального матеріалу на інший не вважається достатньою;

в) результати будь-яких випробувань, досліджень ринку або досліджень, що були використані для оцінки, проведеної відповідно до пунктів «а» та «б» цього додатка.

Обмеження використання певних форматів пакування

	Формат пакування	Обмеження використання	Ілюстративні приклади
1.	Одноразове пластикове групове пакування	Одноразове пластикове пакування, що використовується в місцях продажу для групування товарів, що продаються в пляшках, банках, бляшанках, горщиках, контейнерах та пакетах, як зручне пакування для надання змоги користувачам/споживачам придбати більше одного товару (крім групового пакування, необхідного для полегшення перевезення/переміщення відповідної продукції в груповому пакуванні)	Термозбіжна плівка, пакувальна плівка
2.	Одноразове пластикове пакування для неперероблених свіжих овочів і фруктів	Одноразове пластикове пакування для свіжих фруктів і овочів вагою менш ніж 1,5 кг, крім випадків, передбачених Кабінетом Міністрів України.	Сітки, мішки, лотки, контейнери
3.	Одноразове пластикове пакування	Одноразове пластикове пакування для харчових продуктів і напоїв, які розливаються та споживаються в приміщеннях закладів у секторі HORECA (що включає всі зони харчування у приміщенні та на вулиці, зі столами і стільцями, зони для стояння та зони харчування, що пропонуються кінцевим споживачам спільно кількома суб'єктами господарювання або третьою стороною для	Лотки, одноразові тарілки та стакани, пакети, коробки

		споживання їжі та напоїв). Це обмеження не поширюється на заклади у секторі HORECA, які не мають доступу до питної води.	
4.	Одноразове пластикове пакування для приправ, варення, соусів, кавових вершків, цукру та спецій у секторі HORECA	Одноразове пластикове пакування, що використовується в секторі HORECA, яке містить окремі порції або лотки, що використовуються для приправ, консервів, соусів, кавових вершків, цукру та приправ, за винятком таких випадків: а) таке пакування надається разом із готовою їжею на виніс, призначеною для негайного споживання, без потреби в подальшому приготуванні; б) таке пакування необхідне для забезпечення безпеки та гігієни в закладах, де є медична вимога в індивідуальному догляді, таких як лікарні, клініки або будинки для людей похилого віку.	Саше, тюбики, лотки, коробки
5.	Одноразове пакування, що використовується в секторі розміщення, призначене для індивідуального використання	Одноразове пакування для косметики, гігієнічних і туалетно-косметичних засобів, призначених для використання в секторі розміщення, призначене лише для індивідуального використання та яке підлягає утилізації до прибуття наступного гостя	Пляшки з шампунем, пляшки з лосьйоном для рук та тіла, саше для твердого мила
6.	Надтонкі пластикові пакети	Надтонкі пластикові пакети, за винятком надтонких пластикових пакетів, необхідних із гігієнічних міркувань або наданих як торгове пакування для сипучих продуктів, коли це	Надтонкі пластикові пакети, що надаються для товарів, які продаються на вагу

		допомагає запобігти утворенню харчових відходів	
--	--	---	--

Вимоги до систем повторного використання пакування та станцій повторного наповнення

У цьому Додатку застосовуються такі визначення:

а) керівні принципи управління — структура управління системою повторного використання, яка визначає роль учасників системи, власність і будь-яку передбачувану передачу права власності на пакування, а також інші відповідні елементи управління системою повторного використання, як визначено в цьому Додатку;

б) система із замкнутим циклом — система повторного використання, в якій пакування багаторазового використання використовується в межах замкнутої системи, створеної одним або кількома виробниками без зміни права власності на пакування;

в) система із відкритим циклом — система повторного використання, в якій пакування багаторазового використання циркулює серед невизначеної кількості учасників системи, а право власності на пакування змінюється в один або кілька моментів процесу повторного використання;

г) оператор системи — юридична особа, яка є учасником системи та керує системою повторного використання;

г) учасник системи — будь-який суб'єкт господарювання, який бере участь у системі повторного використання та виконує принаймні одну з таких дій: збирає пакування або від кінцевих користувачів/споживачів, або від інших учасників системи, відновлює його, розподіляє між учасниками системи, перевозить, наповнює його продукцією, упаковує або пропонує кінцевим користувачам/споживачам; система повторного використання може складатися з одного або кількох учасників.

Частина А

Вимоги до систем повторного використання

1. Загальні вимоги до систем повторного використання

Система повторного використання повинна:

1) мати чітко визначену структуру управління, як визначено керівними принципами управління;

2) мати структуру управління, яка:

а) забезпечує досягнення цілей системи, зазначених у керівних принципах управління, зокрема цільових показників із повторного використання;

б) забезпечує рівний доступ та справедливі умови для всіх суб'єктів господарювання, які бажають стати частиною системи;

в) забезпечує рівний доступ і справедливі умови для всіх кінцевих користувачів/споживачів;

3) є розробленою таким чином, щоб забезпечити пакування багаторазового використання, що знаходиться в обігу в межах системи, щонайменше визначену нормативно-правовими актами мінімальну кількість ротацій;

4) передбачає правила, які визначають її функціонування, зокрема вимоги до використання пакування, які прийняті всіма учасниками системи та які:

а) визначають типи та проєктування пакування, дозволені для обігу в системі;

б) описують продукцію, призначену для використання, заповнення або перевезення через систему;

в) визначають умови належного управління пакуванням та його використанням;

г) встановлюють детальні вимоги до підготовки пакування до повторного використання;

г) визначають вимоги до збирання пакування;

д) передбачають вимоги до зберігання пакування;

е) містять вимоги до заповнення або завантаження пакування;

є) визначають правила для забезпечення ефективного та результативного збору пакування багаторазового використання, зокрема шляхом надання стимулів для кінцевих користувачів/споживачів повертати пакування до пунктів збирання або групової системи збирання;

ж) визначають правила для забезпечення рівного та справедливого доступу до системи повторного використання, зокрема для вразливих споживачів;

5) мати оператора системи, який контролює належне функціонування системи та перевіряє, чи належним чином здійснюється повторне використання пакування;

б) мати правила звітності, що дають змогу отримати доступ до даних про кількість наповнень або повторних використань (тобто ротацій за категорією) та кількість пакування, не придатного для подальшого використання, коефіцієнт збирання (тобто коефіцієнт повернення), про одиниці продажів або еквівалентні одиниці, включно з матеріалами та за категорією, або середню оцінку (якщо розрахунок неможливий), про кількість одиниць пакування багаторазового використання, що були повторно наповнені або повторно використані, доданих до системи, та кількість одиниць пакування, що були виведені з використання;

7) забезпечувати відповідності проєктування пакування взаємоузгодженим специфікаціям або стандартам;

8) забезпечувати справедливий розподіл витрат та вигод для всіх учасників системи;

9) забезпечувати виконання зобов'язань щодо розширеної відповідальності виробника щодо пакування багаторазового використання, що використовується в системі та стало відходами.

Система відкритого циклу, яка не має оператора системи, звільняється від виконання вимог, визначених підпунктів «а» пункту 2, пунктів 5, 6 та 6.

2. Вимоги до систем із замкнутим циклом

Крім загальних вимог до систем повторного використання, зазначених у пункті 1, системи із замкнутим циклом повинні відповідати таким вимогам:

1) система має зворотну логістику, що сприяє поверненню пакування від кінцевих користувачів/споживачів учасникам системи;

2) система забезпечує збирання, підготовку до повторного використання та перерозподіл пакування;

3) учасники системи зобов'язані забрати пакування з пункту збирання, якщо воно було використано, зібрано та зберігається відповідно до правил системи.

3. Вимоги до систем із відкритим циклом

Крім загальних вимог до систем повторного використання, зазначених у пункті 1, системи з відкритим циклом повинні відповідати таким вимогам:

1) після використання пакування учасник системи вирішує використовувати пакування повторно чи передати її іншому учаснику системи для повторного використання;

2) система забезпечує наявність та загальну доступність збирання, переробки та перерозподілу пакування;

3) система забезпечує підготовку до повторного використання, що відповідає вимогам, закріпленим у частині Б цього Додатка.

Частина Б

Підготовка до повторного використання

1. Процес підготовки пакування до повторного використання не повинен створювати ризиків для здоров'я та безпеки осіб, відповідальних за підготовку до повторного використання пакування, та має здійснюватися із мінімальним впливом на довкілля. Цей процес також має здійснюватися відповідно до чинного законодавства щодо контактної-чутливих матеріалів, відходів і промислових викидів.

2. Відновлення має охоплювати операції, адаптовані до формату пакування багаторазового використання та його цільового використання:

а) оцінку стану пакування;

б) видалення пошкоджених або непридатних для повторного використання компонентів пакування;

в) передачу видалених компонентів пакування для здійснення належних операцій з відновлення;

г) очищення та миття пакування відповідно до необхідних гігієнічних умов;

г) ремонт пакування;

д) перевірку та оцінку придатності пакування до використання.

3. За необхідності процеси очищення та миття мають проводитися на різних етапах підготовки до повторного використання та повторюватися.

4. Підготовлене пакування має відповідати вимогам щодо охорони здоров'я та безпеки, які застосовуються до нього.

Частина В

Вимоги щодо повторного наповнення

Станції повторного наповнення повинні відповідати таким вимогам:

1) на станції має бути надана чітка та точна інформація про:

а) гігієнічні стандарти, яким має відповідати власне пакування кінцевого користувача/споживача для того, щоб бути використаним для придбання продукції з використанням станції повторного наповнення;

б) типи та характеристики власного пакування користувача/споживача, яке можна використовувати для придбання продукції шляхом повторного наповнення;

в) контактні дані кінцевого розповсюджувача для забезпечення дотримання гігієнічних стандартів згідно з чинним законодавством;

2) станція повинна мати вимірювальний пристрій або альтернативні засоби для забезпечення можливості визначення та придбання кінцевим користувачем певної кількості продукції;

3) ціна, сплачена кінцевим користувачем/споживачем за продукцію не має включати оплату за вагу контейнера.

Процедури оцінки відповідності

Модуль А

Внутрішній контроль виробництва

1. Внутрішній контроль виробництва — це процедура оцінки відповідності, за допомогою якої виробник виконує зобов'язання, встановлені у пунктах 2, 3 та 4 цього Додатку, гарантує і заявляє під свою виключну відповідальність, що пакування відповідає вимогам статей 6 – 10 та 15 цього Закону у частині, що застосовуються до такого пакування.

2. Технічна документація

Виробник має розробити технічну документацію. Документація має дати змогу оцінити відповідність пакування вимогам, яким повинне відповідати таке пакування, та включати результати належного аналізу та оцінку ризиків невідповідності.

Технічна документація має містити перелік вимог, що застосовується до відповідного пакування та охоплювати, наскільки це необхідно для оцінки, етапи проєктування, виробництва та використання/споживання. Технічна документація має містити, у випадках, де можливо, принаймні такі елементи:

- 1) загальний опис пакування та його призначення;
- 2) інформацію про концептуальне проєктування, виробничі креслення та матеріали компонентів;
- 3) описи та пояснення, необхідні для розуміння креслень, наданих відповідно до підпункту 2 цього пункту та схем експлуатації пакування;
- 4) перелік:
 - а) національних стандартів, застосованих повністю або частково;
 - б) інших відповідних технічних специфікацій, що використовуються для цілей вимірювання або розрахунку;
 - в) національних стандартів, у разі їх часткового застосування — зазначення тих частин, які були застосовані;
 - г) рішень, прийнятих для виконання вимог, зазначених у пункті 1, - у разі незастосування національних стандартів;
- 5) якісний опис проведення передбаченої цим Законом оцінки;
- 6) звіти про випробування.

3. Виробництво

Виробник вживає всіх необхідних заходів для того, щоб виробничий процес та його моніторинг забезпечували відповідність виготовленого

пакування технічної документації, зазначеній у пункті 2, і вимогам, встановленим у пункті 1.

4. Декларація відповідності

Виробник повинен скласти письмову декларацію про відповідність для кожного типу пакування та зберігати її разом із технічною документацією для надання національним органам влади протягом 5 років після введення в обіг одноразового пакування та протягом 10 років після введення в обіг пакування багаторазового використання. Декларація про відповідність має містити ідентифікацію пакування, для якого її було складено.

Копія декларації про відповідність надається уповноваженим органам на їхній запит.

5. Уповноважений представник

Зобов'язання виробника, викладені в пункті 4, щодо зберігання технічної документації можуть бути виконані його уповноваженим представником від імені виробника та під його відповідальність, за умови, що ці зобов'язання зазначені в дорученні.

Вимоги до змісту декларації про відповідність

Декларація про відповідність повинна містити таку інформацію:

- 1) унікальний ідентифікаційний номер пакування;
- 2) назва та адреса виробника та, за наявності, уповноваженого представника виробника;
- 3) зазначення, що декларація видається під повну відповідальність виробника;
- 4) предмет декларації (ідентифікація пакування, що дозволяє відстеження), опис пакування;
- 5) відповідність пакування іншим застосовним актам законодавства;
- 6) посилання на відповідні національні стандарти;
- 7) у випадках, де це застосовується - нотифікований орган, що виконав доручення та видав сертифікати, реквізити сертифікатів;
- 8) підпис уповноваженої особи, його прізвище та ім'я, дата складання.

Мінімальні вимоги до депозитно-поворотної системи

1. Мінімальні загальні вимоги до депозитно-поворотної системи:

1) для обов'язкової депозитно-поворотної системи — створено або ліцензовано єдиного оператора системи; діяльність депозитно-поворотних систем має бути скоординована у порядку, передбаченому Кабінетом Міністрів України;

2) правила управління та здійснення операційної діяльності системи мають забезпечувати рівний доступ і справедливі умови для всіх економічних операторів, які висловлюють бажання стати частиною системи, за умови, що такі оператори надають на ринок пакування, що належить до типу або категорії пакування, на якого поширюється відповідна система;

3) встановлено процедури контролю та системи звітності, що дають оператору системи змогу отримувати дані про збирання пакування, на якого поширюється відповідна системи;

4) встановлено мінімальний рівень депозиту, достатній для досягнення необхідних цільових показників роздільного збирання;

5) оператор системи повинен мати достатню фінансову спроможність для виконання своїх зобов'язань;

6) оператор системи є неприбутковою та незалежною юридичною особою;

7) оператор системи виконує виключно функції, що випливають із положень цього Закону, та додаткові функції, пов'язані з координацією та функціонуванням системи;

8) оператор системи координує функціонування системи;

9) оператор системи зберігає у письмовій формі:

а) статут системи;

б) інформацію щодо структури фінансування системи;

в) декларацію щодо відповідності системи вимогам, викладеним у цьому Законі;

10) частина річного обороту оператора системи використовується для проведення кампаній з підвищення обізнаності населення щодо управління відходами пакування;

11) оператор системи надає інформацію на запит уповноваженого органу з метою контролю відповідності діяльності системи цим мінімальним вимогам;

12) створює умови для приймання кінцевим розповсюджувачем пакування, що належить до системи та відноситься до формату та виду

пакування (за матеріалом), що розповсюджує такий кінцевий розповсюджувач, якщо кінцевий користувач/споживач не має іншої зручної доступності до повернення депозиту після використання такого пакування через один із каналів збирання, який забезпечить рециклінг такого пакування у якості, що дозволить в подальшому виробити пакування для харчових продуктів; при цьому кінцевий розповсюджувач повинен завжди приймати порожнє пакування від продукції, яку він реалізує;

13) кінцевий користувач/споживач повинен мати можливість повернути пакування та отримати назад суму депозиту, що належить до системи, без необхідності купувати будь-які товари;

14) усе пакування, що підлягає збиранню через систему, повинно мати чітке маркування для розуміння кінцевим користувачем/споживачем визначення необхідності повернення такого пакування;

15) підхід до встановлення суми депозиту є прозорим.

Примітка. У цьому Додатку термін «оператор системи» означає будь-яку юридичну особу, уповноважену на створення та/або обслуговування системи депозиту та повернення коштів користувачу/споживачу.

Вимоги імплементаційного плану, що подається для отримання відступу від цільових показників з рециклінгу

Імплементаційний план, який має бути поданий для отримання відступу від цільових показників з рециклінгу повинен містити наступне:

- 1) оцінку минулих, поточних та прогнозованих темпів рециклінгу, видалення та інших видів відновлення відходів пакування та потоків, з яких вони складаються;
- 2) оцінку впровадження планів управління відходами та програм запобігання утворенню відходів;
- 3) причини, з яких держава не має можливості вчасно досягти цільових показників з рециклінгу;
- 4) заходи, необхідні для досягнення цільових показників, що застосовуються протягом продовження терміну, включаючи відповідні економічні інструменти та інші заходи для стимулювання застосування ієрархії відходів;
- 5) графік реалізації заходів, визначених у пункті 4, визначення органу, відповідального за їх реалізацію, та оцінка їхнього індивідуального внеску у досягнення цілей, що застосовуються у разі продовження терміну;
- 6) інформація про фінансування управління відходами відповідно до принципу «забруднювач платить»;
- 7) заходи щодо покращення якості даних, за потреби, з метою кращого планування та моніторингу ефективності управління відходами.

Форма подання даних до баз даних у сфері пакування

Таблиця 1. Вага товарного, групового та транспортного пакування, що генерується в Україні

	Вага виробленого пакування (тони)	– Вага експортного пакування (тони)	+ Вага імпортованого пакування (тони)	+ Вага пакування, що зберігається (тони)	Разом
Скло					
Пластик					
Папір/картон					
Чорні метали					
Алюміній					
Дерево					
Інше					
Разом					

Таблиця 2. Кількість товарного, групового та транспортного пакування багаторазового використання, введеного в обіг на території України

	Вага пакування, введеного в обіг на території України	Пакування багаторазового використання		Товарне пакування багаторазового використання	
		Вага (тони)	Відсоток загальної кількості пакування багаторазового використання	Вага (тони)	Відсоток загальної кількості пакування багаторазового використання

			ння		я
Скло					
Пластик					
Папір/картон					
Чорні метали					
Алюміній					
Дерево					
Інше					
Разом					

**Таблиця 3. Кількість за категоріями пакування, визначених в Таблиці 2
Додатка 2: пакування, введеного в обіг в Україні;
пакування, продукція з якого була розпакована виробником, який не є
кінцевим користувачем/споживачем;
утворених відходів пакування;
відходів пакування, видалених, підданих операціям рециклінгу та
експортованих із території України**

Матеріа	Категорія	Вага пакування, введеного в обіг або розпаковано на території України (тони)	Вага згенерованих відходів пакування (тони)	Всього видалено відходів пакування (тони)	Всього відновлено відходів пакування (тони)	Всього піддано відходів пакування операціям із рециклінгу (тони)	Всього видалено відходів пакування (тони)	Всього відновлено відходів пакування (тони)	Всього піддано відходів пакування операціям із рециклінгу (тони)
				На території України			За межами України		
Пластик	Жорсткий PET								
	Жорсткий PE, PP, HDPE та PP								

	Плівки та гнучке пакування								
	PS, XPS, EPS								
	Інший жорсткий пластик								
	Біорозкладний (жорсткий та гнучкий)								
Папір/ картон	Папір/ картон (крім картонного пакування для рідин)								
	Картонне пакування для рідин								
Метали	Алюміній								
	Сталь								
Скло	Скло								
Дерево	Дерево, корок								
Інше	Текстиль, кераміка / фарфор, інше								

Таблиця 4. Показники роздільно зібраного пакування, на яке поширюється обов'язкова депозитно-поворотна система

	Вага пакування, введеного в обіг на території України (тони)	Вага роздільно зібраного пакування на території України в рамках обов'язкової депозитно- поверотної системи (тони)
Одноразові пластикові пляшки для напоїв об'ємом до трьох літрів		
Одноразові металеві банки для напоїв об'ємом до трьох літрів		